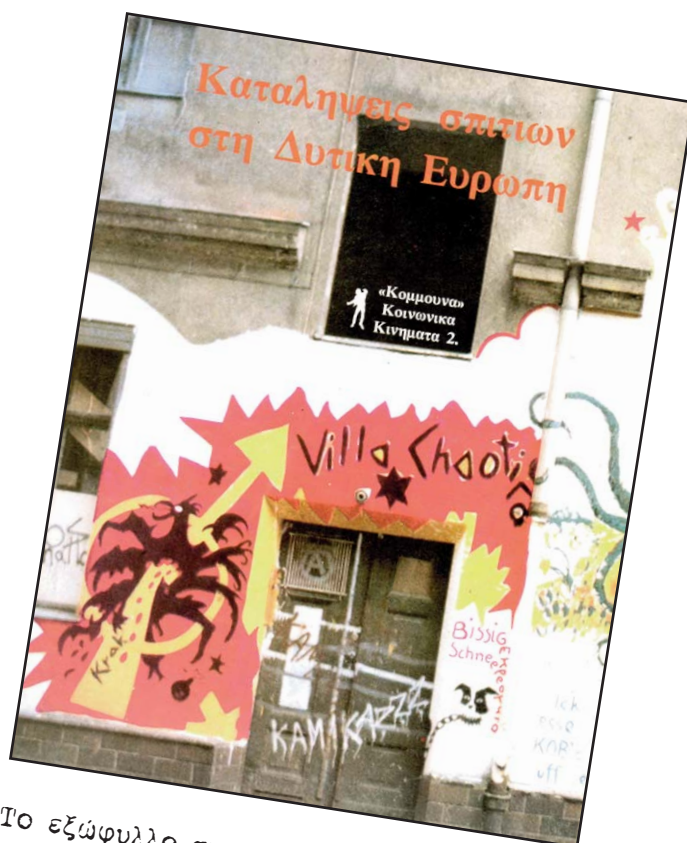

Καταλήψεις σπιτιών στην Ολλανδία (1967 - 1981)

Δημοσιεύτηκε αρχικά στο "Καταλήψεις σπιτιών στη Δυτική Ευρώπη", Εκδόσεις Κομμούνια. Για την αναδημοσίευση: Αρχείο 71, Αύγουστος 2012.

Το εξώφυλλο της αρχικής έκδοσης. Από το κεφάλαιο που αφορά στην Ολλανδία -και το οποίο αναδημοσιεύουμε- έχουν αφαιρεθεί κάποιες φωτογραφίες για να μειωθεί το βάρος του pdf.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

Χιλιάδες κόσμου στό "Αμστερνταμ και σέ άλλες 'Ολλανδικές πόλεις ζει σέ καταλειμένα σπίτια. Αυτό δέν είναι καθόλου άσυνήθιστο. Συνήθως μάλιστα οί καταλήψεις οϋτε κán προσελκύουν ιδιαίτερη προσοχή. Τό ενδιαφέρον του Τύπου κεντρίζεται μονάχα όταν γίνονται θεαματικές καταλήψεις, ή ακόμα περισσότερο θεαματικές έκκενώσεις σπιτιών. Στίς περιπτώσεις αυτές ό Τύπος δέν έντοπίζει τό πρόβλημα στην έλλειψη κατοικίας στην 'Ολλανδία, αλλά άσχολεΐται μέ τήν θεαματική του πλευρά και μόνο. Έτσι, για αυτούς πού δέν συμμετέχουν άμεσα και πολύ περισσότερο για τούς ξένους, είναι σχεδόν άδύνατο νά κατανοήσουν τίς αιτίες και τίς συνθήκες ανάπτυξης του κινήματος των καταλήψεων στην 'Ολλανδία. Για αυτό τόν λόγο είναι σημαντικό νά παρακολουθήσουμε τήν ανάπτυξη του κινήματος τά τελευταία χρόνια έχοντας μία συνολική όπτική, και όχι άποσπασματική, όπως αυτή των άπομονωμέ-

νων έντυπωσιακων περιστατικων πού προσπάθησε νά περάσει ό Τύπος.

‘Ο «έκσυγχρονισμός» τής πόλης

Μετά τά γεγονότα στό μέτωπο και στή Νieuwmarkt τό 1976, τά πράγματα ήσύχασαν σχετικά, τουλάχιστον φαινομενικά. ‘Ο άγώνας ενάντια στό μετρό έμεινε πίσω, αλλά οί καταλήψεις συνεχίστηκαν. ‘Ολο και περισσότεροι σκουάτερς άρχισαν νά φτιάχνουν ομάδες σέ διάφορες γειτονίες και νά καταλαμβάνουν σπίτια. Τά περισσότερα σπίτια ήταν άδεια, προορίζονταν για έπισκευή και βρισκονταν σέ εργατικές περιοχές. Μ' αυτό τόν τρόπο βολεύτηκαν χιλιάδες άνθρωποι, ένω παράλληλα όλόκληρα εγκαταλειμένα οικοδομικά τετράγωνα πού προορίζονταν για γκρέμισμα, ξαναζωντάνεψαν. Συχνά οί σκουάτερς έπαιξαν σημαντικό ρόλο στή συζήτηση και κριτική των σχεδίων άνοικοδόμησης πού πρότειναν οί τοπικές άρχές και πάλεψαν για τήν εφαρμογή συγκεκριμένων έναλλαχτικων λύσεων.

Οί βασικοί στόχοι των πολεοδόμων

παρέμεναν οί ίδιοι: Νά διωχτοῦν ἔξω ἀπό τὰ κέντρα τῶν πόλεων οί οἰκονομικά ἀσθενέστερες τάξεις, πού ὄεν παρουσίαζαν κανένα ἐνδιαφέρον γιά τούς ἐπενδυτές κερδοσκόπους τῶν οἰκοδομικῶν ἐταιρειῶν, μέ τήν παράλληλη προσέλκυση τῶν πλουσιότερων. «Τό οἰκονομικό ἐπίπεδο πρέπει νά ἀνέλθει».

Ἐπίσης ὁ ἀριθμός τῶν καταγραμμένων ἄστεγων μεταξύ 1975-1980 ὑπερδιπλασιάστηκε ἀπό 25.000 σέ 55.000. Κάθε χρόνο δέν χτίζονται παρά μόνο λίγες ἑκατοντάδες σπίτια «κοινωνικῆς κατηγορίας» (πρόκειται γιά φτηνά σπίτια πού κατασκευάζονται μέ ἔξοδα τῶν τοπικῶν ἀρχῶν).

Οἱ καταλήψεις σήμαιναν πάντα κάτι παραπάνω ἀπό τήν ἀπλή ἀτομική λύση στό ἄμεσο πρόβλημα στέγης. Πολλοί τίς βλέπουν ἐπίσης καί σάν ἀποτελεσματικό μέσο χτυπήματος τῆς κερδοσκοπίας. Οἱ τεράστιες ἰδιοκτησίες στό κέντρο τῆς πόλης (Grachten-Gordel, Nieuwmarkt) ἀνήκουν σχεδόν ὅλες σέ ἰδιῶτες καί συχνά ἀποτελοῦν ἀντικείμενο ἐντονῶν διαπραγματεύσεων ἰδιοκτητῶν καί ἀστέγων, μιά πού ἕνα καταλειμένο σπίτι εἶναι πρακτικά ἀδύνατο νά πουληθεῖ.

Ἐνα παράδειγμα πετυχημένης πάλης ἐναντίον τῆς μεγάλης κλίμακας κατασκευῆ οἰκοδομικῶν τετραγῶνων πού προορίζονταν ἀποκλειστικά γιά γραφεῖα, ἀπέτελεσε ὁ ἀγῶνας τῶν ἀτόμων πού συνδέονται μέ τό πασίγνωστο βιβλιοπωλεῖο τῶν σκουάτερς fort van sjakoo (διεύθυνση: Jodenbirestraat 24). Πέτυχαν νά ἐμποδίσουν τήν πραγματοποίηση ἑνός ἤδη ἐγκριμένου πλάνου οἰκοδόμησης στό ὁποῖο συμμετεῖχε μία ἀγγλική ἐπενδυτική ἐταιρεία, ἡ Grand Vista Properties.

Μέχρι ἐδῶ ἔχουμε περιγράψει σέ χοντρικές γραμμές τήν ἀπαρχή τοῦ κινήματος τῶν καταλήψεων. Στή συνέχεια θά ἀναφερθοῦμε στήν ἀνάπτυξη αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνα τὰ τελευταῖα χρόνια, ἑνός ἀγῶνα πού ξεκινώντας ἀπό τήν ὀλιγάριθμη παθητική ἀντίσταση, ἐξελιχτηκε σέ **κίνημα**.

Τό κίνημα ξεκινάει

Τό σπουδαιότερο γεγονός πού ἔδρασε σάν καταλύτης γιά τήν σημερινή φάση ἦταν τό «ἄδειασμα» ἑνός σπιτιοῦ ἀπό τήν ἀστυνομία στό Ἄμστερνταμ, στήν ὁδό Kinkerbuunt, τό 1978.

Στήν περίπτωση αὐτή, ὅπως καί σέ ἄλλες, οἱ σκουάτερς δήλωσαν πῶς θά ἀντιπαραθέσουν παθητική καί μόνο ἀντίσταση. Ἡ ἀστυνομία ὁμως ξαπόλυσε μία τόσο βάρβαρη ἐπίθεση, πού ἐξόργισε ὄχι μόνο τούς σκουάτερς, ἀλλά καί τούς κατοίκους τῆς γειτονιάς. Τό γεγονός αὐτό εἶχε ἀποφασιστική σημασία γιά τούς σκουάτερς. Ἐγινε ξεκάθαρο πῶς ἡ παθητική ἀντίσταση συνεπάγονταν περισσότερο ζύλο.

Ἐνῶ τό κίνημα τῶν καταλήψεων ἐπεκτεινόταν, διάφορες τοπικές ὁμάδες σκουάτερς ἄρχισαν νά ὀργανώνουν πρακτικές ἀντίστασης.

Ἀπό τό 1979 κυρίως ἄρχισαν νά καταλαμβάνονται ὅλα τὰ ἄδεια σπίτια πού προορίζονταν γιά κατεδάφιση καθῶς ἐπίσης καί ἄδειοι ὄροφοι πολυκατοικιῶν πού διανέμονταν συνήθως ἀπό τό δημοτικό συμβούλιο (GDH). Μιά ὁμάδα σκουάτερς πού ἦταν ἐναντία στό δημοτικό συμβούλιο καί τήν ἐξωφρενική γραφειοκρατία του, ἀρνήθηκαν γιά λόγους ἀρχῆς νά παραχωρήσουν τὰ σπίτια ἢ δωμάτια πού εἶχαν καταλάβει σέ ἄλλους ἀνθρώπους πού εἶχαν σειρά προτεραιότητας στους καταλόγους τοῦ δήμου. Τά ἐπιχειρήματά τους ἦταν: ὁ καθένας χρειάζεται σπίτι καί γιά τόν καθένα εἶναι τόσο ἐπείγον ὅσο καί γιά τόν ἄλλο· ὁ τρόπος διανομῆς μέσω τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἀντί νά παρέχει καινούργια σπίτια στους ἄστεγους, λειτουργεῖ σάν ἕνα μέσο ἐλέγχου καί χειραγώγησής τους.

Μᾶλλον ἐκπληκτικό εἶναι τό γεγονός ὅτι μέχρι τότε εἶχε ἀντιδράσει μόνο πολιτικά: «Καταπατᾶτε τούς ἐπίσημους νόμους καί ἐφαρμόζετε τόν νόμο τοῦ ἰσχυρότερου».

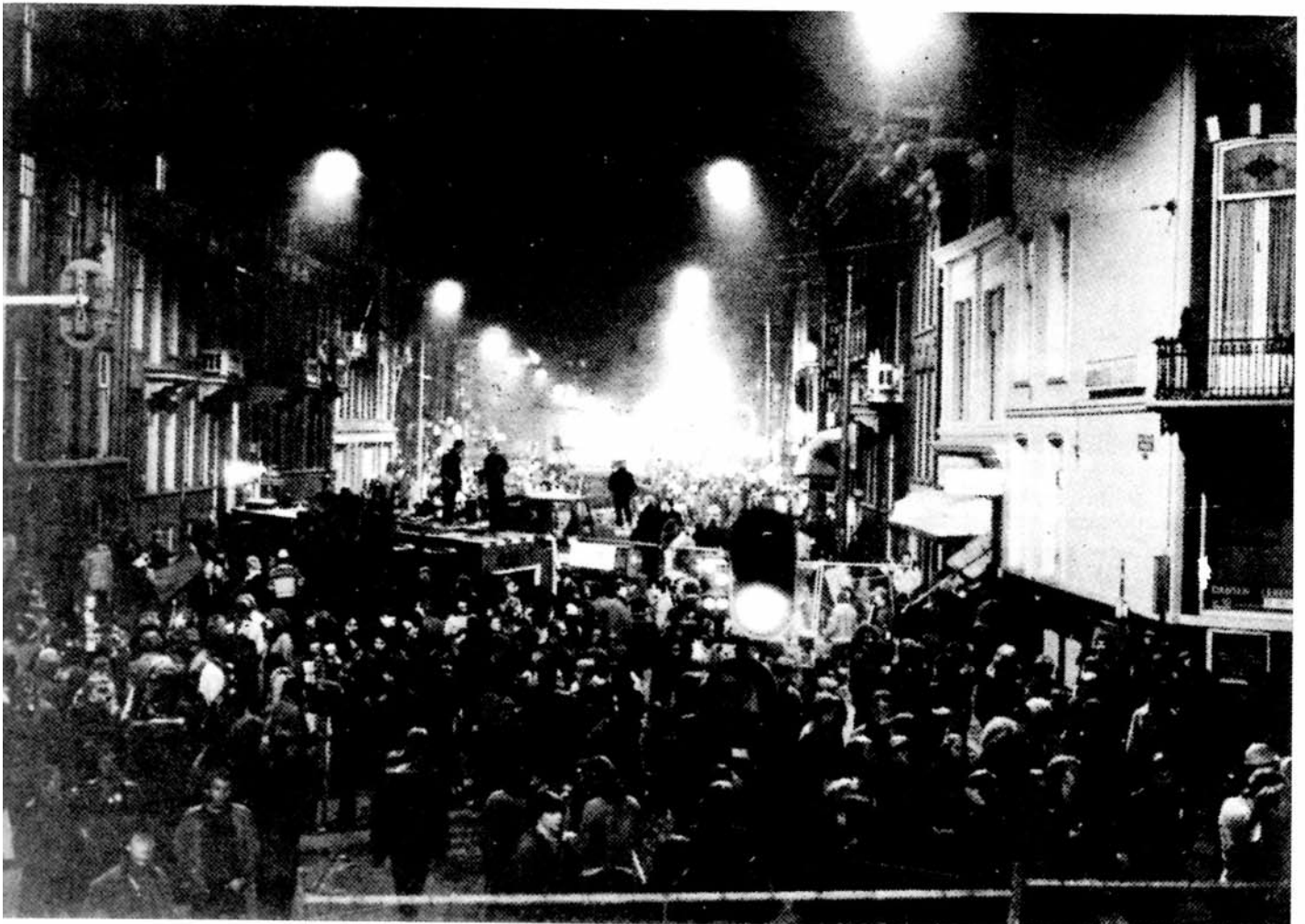
Ἐκτός ἀπό τὰ πολλά διαμερίσματα πού καταλαμβάνονται στίς ἐργατογειτονιές, ἄλλοτε ἀπό ἀνάγκη καί ἄλλοτε γιά νά ἐμποδίσουν οἱ κερδοσκόποι, καταλαμβάνονται ἐπίσης τεράστιες κτι-

ριακές εγκαταστάσεις, όπως τα 6 μεγάλα σπίτια στην πασίγνωστη Keizersgracht του Άμστερνταμ, την 1η Νοέμβρη 1978.

Ἡ πάλη γιὰ τὴν κατάληψη αὐτῶν τῶν κτιρίων, πού εἶναι γνωστά σάν «Groote Keyser», ἀνέβασε τὴν ριζοσπαστικοποίηση τοῦ κινήματος τῶν σκουάτερς. Στὴν ἀρχὴ ἡ ἰδιοκτήτρια ἐταιρεία ΟΕΕΜ τοῦ Groote Keyser προσπάθησε νὰ πάρει πίσω τὰ σπίτια τῆς χρησιμοποιώντας πληρωμένες συμμορίες καὶ ἐγκαθιδρύοντας ἕνα δίκτυο κατασκόπων μέ στόχο νὰ ἀνακαλύψουν τὰ ὀνόματα μερικῶν σκουάτερς (στὴν Ὀλλανδία τὸ ἐπώνυμο εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὴν ἔκδοση ἐντολῆς ἐξώσης).

Ὅταν ἡ ὑπόθεση ἔφτασε στὰ δικαστήρια στίς 26 Ὀκτώβρη τοῦ 79 καὶ χάθηκε, οἱ σκουάτερς τοῦ Άμστερνταμ ὀργίστηκαν τόσο πολὺ ἐνάντια στό κράτος ὥστε ἀποφάσισαν νὰ μὴν ἀκολουθοῦν πιά νόμιμα μέσα. Ἔτσι ἀγνόησαν τὴν ἀπόφαση τοῦ δικαστήριου. «Τὸ Groote Keyser θὰ ἀντιστεκόταν μέχρις ἐσχάτων».

Ἡ ὀργάνωση τῆς ἀντίστασης προετοιμάστηκε ἐξαντλητικά. Γίνονταν συλλεῦσεις σέ ὅλες τὶς γειτονιές τοῦ Άμστερνταμ. Τὸ Groote Keyser μετατράπηκε σιγά-σιγά σέ φρούριο. Ὁ πασίγνωστος τρόπος προειδοποίησης μέ τὸ τηλέφωνο (τὸ σύστημα τῆς χιονόμπαλας) Παράλληλα ξεκίνησε μία

μεγάλη καμπάνια καταγγελίας της απόφασης του δικαστηρίου καθώς και ενάντια στις βρώμικες ΐντριγκες που όργανωνε ή ιδιοκτήτρια ΟΕΕΜ, μία όλλανδική οικοδομική και έμπορική πολυεθνική έταιρεία.

Έκτός από την μηνιαία έφημερίδα των σκουάτερς εμφανίστηκαν τό ένα μετά τό άλλο φυλλάδια και αφίσες «τελευταίας προειδοποίησης» — τό τελευταίγραφο των σκουάτερς στις άρχές — για τόν κόσμο του Άμστερνταμ και της υπόλοιπης Όλλανδίας.

Κάθε γειτονιά συνέισφερε από την μεριά της στόν σχεδιασμό για την

υπεράσπιση του Groote Keyser, και όλες μαζί διαμόρφωσαν την τελική στρατηγική.

Καθώς πλησίαζε ή μέρα που είχε όριστεί ή έξωση, ή 16 Δεκέμβρη 1979, δόθηκε μία τελευταία προειδοποίηση στό δημοτικό συμβούλιο του Άμστερνταμ. Τό Groote Keyser φυλαγόταν μέρα νύχτα. Τελικά ή έξωση δέν έπιχειρήθηκε, αλλά τό κίνημα των σκουάτερς αναπτύχθηκε και απέκτησε μία τέτοια οργανωτικότητα, που θά μπορούσε νά προστατέψει ένεργητικά τόν έαυτό του από όποιαδήποτε μελλοντική προσπάθεια έξωσης.

Έτσι, στις άρχές του 80, τό κίνημα έξακολουθοϋσε νά αναπτύσσεται, ή έπιθετικότητα του δυνάμωνε, άγνοϋσε τούς κανονισμούς διανομής στέγης του δήμου και τίς αποφάσεις του έφετείου, πάλευε ενάντια στό κράτος σάν τόν υπεύθυνο για την κρίση κατοικίας και την κερδοσκοπία.

Ή άπάντηση του κράτους

Ή πολιτική των δημοτικών άρχών του Άμστερνταμ έγινε γρήγορα όλοφάνερη.

Στό πολιτικό επίπεδο ρίξανε τίς ευθύ-

νες στην έθνική κυβέρνηση και στή δική της άνικανότητα νά αντιμετώπισει όσους κατείχαν σπίτια παράνομα. Άπό την άλλη κατηγορήσαν τούς σκουάτερς ότι επιδιώκουν την βία και ότι προβάλλουν παράλογα αιτήματα.

Πραχτικά υιοθέτησαν την πολιτική της έξωσης των σκουάτερς από τίς άστυνομικές δυνάμεις όσο τό δυνατόν γρηγορότερα μετά την κατάληψη. Ή πολιτική αυτή στόχευε στό νά αποτρέψει την άποτελεσματική κινητοποίηση και έπιστράτευση δυνάμεων για την υπεράσπιση του κτίριου, καθώς και στην αποθάρρυνση και διαίρεση των

δυνάμεών μας. 'Ο δήμαρχος Polak όνόμασε τήν τακτική αυτή «άποκλιμάκωση τής σύγκρουσης».

'Η πολιτική αυτή εφαρμόστηκε στη Vondelstraat (23-29 Φλεβάρη 1980). 'Η Vondelstraat 92 καταλήφτηκε στις 23 Φλεβάρη. Τήν ίδια νύχτα άκριβώς δυνάμεις τών MAT έπετέθηκαν και έντελώς παράνομα άδειασαν τό σπίτι. Μετά τήν έξωση άκολούθησαν μικρές συμπλοκές στό δρόμο, ένω άργότερα έσπασαν τά τζάμια του ιδιοκτήτη και μερικοί έγραψαν στους τοίχους «Denk aan de Vondelstraat» (θυμήσου τήν Vondelstraat).

Μετά από αυτά συλλάβανε μία κοπέλα, τή Νάντα, τής φόρτωσαν τήν κατηγορία τής «άνοιχτής βίας» και κρατήθηκε για 8 μέρες.

Ύστερα από δικές μας έρευνες άποδείχτηκε ότι ή βίαιη έξωση ήταν παράνομη, έφόσον οί σκουάτερς δέν διέπραξαν κανένα ποινικό άδίκημα. Τό σπίτι είχε έπίσημα καταγραφεί και καταχωρηθεί στά άδεια. Όσο για τόν άνθρωπο πού διεκδικούσε τό σπίτι, στην πραγματικότητα ήταν βαλτός του ιδιοκτήτη. 'Αποφασίσαμε νά ξανακαταλάβουμε τόν χώρο και νά τόν χρησιμοποιήσουμε σάν βάση, αναπτύσσοντας μία καμπάνια καταγγελίας τόσο τής συγκεκριμένης παράνομης έξωσης, όσο και κάθε άλλης πού θά άκολουθούσε.

Τήν Παρασκευή 29 Φλεβάρη, ή «επανακατάληψη» είχε ήδη όργανωθεί. 'Επειδή τό σχέδιο διέρρευσε, όργανώθηκε για τίς 4 τό άπόγευμα μία διαδήλωση για άντιπερισπασμό. 'Η άστυνομία παρακολουθούσε ειρηνικά τή διαδήλωση. Στο διάστημα αυτό τό κτίριο ξανακαταλήφτηκε. "Όταν οί διαδηλωτές έμαθαν τά νέα από τά γουόκι-τόκι, τρέξανε όλοι πίσω στη Vondelstraat. 'Η ειδική άστυνομία για τίς διαδηλώσεις, αποτελούμενη από 200 μπάτσους μέ σκυλιά, προσπάθησε νά έπιτεθεί στό κτίριο, αλλά συνάντησε τή μεγάλη άντίσταση τών σκουάτερς... για πρώτη φορά στην ιστορία του κινήματος καταλήψεων στην 'Ολλανδία. Χωρίς καν νά είναι προαποφασισμένο, όδοφράγματα ύψώθηκαν σέ πολλά σημεία. 'Ηταν φανερό

πως τά MAT θά επέστρεφαν. "Όρα τήν ώρα, μέρα-νύχτα, κρατάγαμε τσίλιες. Παράλληλα ή γειτονιά μās βοήθαγε στις τσίλιες, μās έφερνε τρόφιμα, κλπ. 'Ο λαός του 'Αμστερνταμ, σέ μία έμπρακτη άπόδειξη συμπάθειας, μās έφερε κουβέρτες και προμήθειες. Στο μεταξύ άρχισαν διαπραγματεύσεις άνάμεσα στις τοπικές άρχές (τοπικό δημοτικό συμβούλιο), τήν άστυνομία και τήν κυβέρνηση από τήν μία, και τίς ένωμένες ομάδες σκουάτερς του 'Αμστερνταμ από τήν άλλη. Πραγματοποιήθηκε μία μοναδική δημόσια γενική συνέλευση όλων τών ομάδων του 'Αμστερνταμ στη Vondelstraat, τό άπόγευμα τής Κυριακής 1ης Μάρτη. Κάθε ομάδα γειτονιάς άρχισε νά συζητάει άν θά επιμέναμε στα αίτήματά μας ή άν θά άρχίζαμε διαπραγματεύσεις. 'Αποφασίσαμε: «Καμιά διαπραγμάτευση - 'Αγώνας μέχρις έσχάτων».

Οί άρχές αυτή τή φορά πήγαν νά μās προλάβουν. Μās έστειλαν τελεσίγραφο στις 3 τό μεσημέρι: «Τό πρωί τής Δευτέρας πρέπει νά έχετε έγκαταλείψει τά όδοφράγματα και νά συμμορφωθείτε στις διαταγές μας». Μās έδωσαν μία ώρα διορία για νά άπαντήσουμε!

Τήν ίδια ώρα πού μās έδιναν τό τελεσίγραφο, τά τάνκς προχωρούσαν ήδη προς τό 'Αμστερνταμ. Αυτό τό μάθαμε από παιδιά πού είχαν πιάσει τίς συχρότητες του άσύρματου τής άστυνομίας.

Στις 6 πετάχτηκαν ανακοινώσεις μέ τήν προειδοποίηση ότι «άν τό τάνκ άρχίσει νά κινείται, κανείς δέν μπορεί νά τό σταματήσει» και ότι «κάθε άντίσταση θά παταχθεί». Τά τάνκς μέ μερικές χιλιάδες MAT ξεχύθηκαν στη Vondelstraat. 'Ο στρατός ενάντια στην έλλειψη στέγης! Οί συμπλοκές συνεχίστηκαν μέχρι άργά τό βράδυ· ή άστυνομία χτυπούσε άγρια τόν κόσμο. 'Ακόμα και άσφαλίτες σέ ένοπλες συμμορίες όργωναν τήν πόλη.

Όμως είχαμε τήν μαζική ύποστήριξη του κόσμου· ή Νάντα άφέθηκε έλεύθερη τήν ίδια μέρα, τό κτίριο τής Vondelstraat δέν έκκενώθηκε. Κερδίσαμε μία τρομερή έμπειρία, τήν έμπειρία τής

κατάληψης του δρόμου στην πράξη. Από την άλλη τό κράτος πέταξε τήν μάσκα του καί ἀποκάλυψε τίς μιλιταριστικές μεθόδους καταστολής του κόσμου πού παλεύει γιά τά δικαιώματά του.

Τό ίδιο απόγευμα 15.000 ἄνθρωποι διαδήλωσαν στους δρόμους του Άμστερνταμ φωνάζοντας ὅτι «ὁ Πόλακ ὑποστηρίζει τό ἀστυνομικό κράτος».

Τό κίνημα ἀντεπιτίθεται

Οἱ σκουότερες ἀνταπόδωσαν τό χτύπημα μέ τό πιό νικηφόρο ὄπλο τους: τίς καταλήψεις. Πολλά κτίρια καταλήφθηκαν, ὅπως γιά παράδειγμα ἡ θεαματική κατάληψη 52 ὑπερπολυτελῶν διαμερισμάτων στην Prins Hendrikkade.

Τό σκεπτικό τῆς κατάληψης ἦταν ἡ διαμαρτυρία ἐνάντια στην ὕπαρξη ἑκατοντάδων ἄδειων πανάκριβων διαμερισμάτων, τή στιγμή πού οἱ ἀρχές ισχυρίζονται ὅτι δέν ὑπάρχουν λεφτά ἢ δυνατότητες παραχώρησης ἀκόμα καί ἑνός σπιτιοῦ μέ στοιχειώδεις ἀνάσεις στόν ἀπλό κόσμο.

Τήν ἐπόμενη μέρα ὀργανώθηκε ἡ ἐπιδρομή στά γραφεῖα τῆς GDH, τήν ὑπηρεσία διανομῆς σπιτιῶν (του δήμου). Οἱ φάκελλοι ἐξαφανίστηκαν ἢ κάηκαν, ἰδιαίτερα οἱ φάκελλοι μέ τά «παρανόμως κατωκημένα» σπίτια, πού εἶναι τά πρῶτα στή σειρά γιά ἐξωση.

Τό κλίμα πού κυριαρχοῦσε σέ πανεθνικό ἐπίπεδο ἦταν ἡ φανατική προτοιμασία νομοσχέδιων ἐνάντια στίς

καταλήψεις. 'Επί 5 χρόνια οί αντίστοιχες κυβερνήσεις προσπάθησαν νά περάσουν ένα νόμο σύμφωνα μέ τόν όποιο οί καταλήψεις αποτελοῦν ποινικό ἀδίκημα. Οί διαμαρτυρίες ὅμως διάφορων ομάδων, πού κέντραραν τήν πάλη τους στό γεγονός ὅτι θά ἦταν ἀδικο νά ἀπαγορευτοῦν οί καταλήψεις — τήν στιγμή πού δέν λαμβάνεται κανένα μέτρο γιά τά πολυάριθμα σπίτια πού παραμένουν ἄδεια γιά καθαρά κερδοσκοπικούς λόγους —, πέτυχαν τελικά νά μήν περάσει ὁ νόμος.

Λίγες βδομάδες πρίν τίς 30 'Απρίλη 80 (μέρα στέψης τῆς βασιλίσσας Βεατρίκης), ἡ κυβέρνηση ἀνήγγειλε ὅτι ἀποσύρει τόν παραπάνω νόμο καί ὅτι πρότεινε γιά ψήφιση ἕναν ἄλλο πού ἀπαγορεύει τήν ὑπαρξη ἄδειων σπιτιῶν. 'Ὡστόσο στήν οὐσία του ὁ νόμος αὐτός, ἐνῶ ἐπιτρέπει τήν καταστολή τῶν σκουάτερς, δέν εἶναι ἀποτελεσματικός στήν καταπολέμηση ὄσων κρατοῦν τά σπίτια ἢ τήν ἰδιοκτησία τους ἄδεια. Κόλπο, μ' ἄλλα λόγια. 'Ο νέος νόμος θά πάει γιά ψήφιση στή βουλή τό 1981.

'Η 30 'Απρίλη 80 ἀνακηρύχθηκε πανεθνική μέρα καταλήψεων μέ τό σλόγκαν «No Housing - No Crowning» — «σπίτι ὄχι, στέψη ὄχι». 'Η κυβέρνηση φοβούμενη τίς ταραχές πού θά μπορούσαν νά δημιουργήσουν οί σκουάτερς καί «ἄλλα ἄγνωστα στοιχεῖα» ὀργάνωσε τήν στρατιωτική καί ἀστυνομική τῆς προστασία. Τό κέντρο τῆς πόλης ἀποκλείστηκε. Μόνο μέ εἰδική ἄδεια (πού ἔφερε στό νοῦ τό "Αμστερνταμ στήν ἐποχή τοῦ πόλεμου) μπορούσε κάποιος νά παρακολουθήσει τόν ἑορτασμό.

'Όταν στίς 11 τό πρωί καταλήφθηκε ἕνα συγκρότημα γραφείων στήν Kinkerbuurt, ὁ μόνος τρόπος ἀντίδρασης τῆς ἀστυνομίας ἦταν ἡ βία. Τά MAT ἦταν ἐκεῖ, ἡ ἔφιππη ἀστυνομία ἐπίσης, ἐνῶ ἐδῶ καί κεῖ πετάγονταν πέτρες. 'Η ἀστυνομική βία ἦταν ἡ σπίθα πού πυροδότησε τά γεγονότα πού ἀκολούθησαν μέχρι ἀργά τό βράδυ.

Γύρω στίς 2 τό μεσημέρι, ξεκίνησε ἡ πορεία πού εἶχαν καλέσει κάποιοι ἀνώνυμοι αὐτόνομοι. 'Ανεξάρτητα ἀπό τήν ἐπιθετικότητα τῶν ὑποκινητῶν τῆς δια-

δήλωσης, ἡ ἔνταση τῆς σύγκρουσης πού ἀκολούθησε ὑπαγορεύτηκε ἀπό τίς ἀντιδράσεις τῶν διοικητῶν τῆς ἀστυνομίας. 'Αρκετές χιλιάδες κόσμου, ἀπό ἀναρχικούς μέχρι νεολαιίστικα τμήματα ἀριστερῶν κομμάτων, «ἐν γένει δημοκράτες» τριαντάρηδες, σκουάτερς, πάνκς, ἀνεργούς, ἄστεγους, κλπ., βρέθηκαν ἀντιμέτωποι μέ ἑκατοντάδες MAT... Τήν στιγμή πού κάποιος ἀστυνομικός διευθυντής πλησίασε τούς διαδηλωτές καί ἄρχισαν νά συζητᾶνε γιά ἀσφαλεῖς ὁδούς ὑποχώρησης, κάποιος ἄλλος ἀποφάσισε ἄμεση καί γενική ἐπίθεση. 'Από τήν στιγμή ἐκείνη, ἡ μάχη δέν σταμάτησε παρά μόνο ἀργά τή νύχτα...

Καταλήψεις γίνονταν ἐπίσης σέ 40 ἄλλες πόλεις. Μέ βάση αὐτές τίς σέ διεθνές ἐπίπεδο γνωστές συγκρούσεις, ὁ Τύπος ἄρπαξε τήν εὐκαιρία γιά νά ἀρχίσει μία τεράστια δυσφημιστική καμπάνια ἐνάντια στούς σκουάτερς. Χρησιμοποιώντας ψεύτικα στοιχεῖα, προσπάθησε νά διαιρέσει τό κίνημα τῶν σκουάτερς σέ αὐτούς πού πετᾶνε πέτρες καί στούς «πραγματικούς», «γνήσιους» σκουάτερς, καί νά διαχωρίσει τήν «νεολαία πού διψᾶει γιά σύγκρουση» ἀπό τούς σκουάτερς πού καταλαμβάνουν «κοσμίως» σπίτια καί δέν πετᾶνε πέτρες.

Πολλοί συλλήφθηκαν καί κρατήθηκαν παράνομα «ἐπ' ἀόριστον». Σέ μιᾶ προσπάθειά τους νά ποινικοποιήσουν τό κίνημα τῶν καταλήψεων, οί ἀρχές χρησιμοποίησαν σάν ἀποδεικτικό στοιχεῖο ἐνάντια στούς σκουάτερς τήν ἐκπομπή τοῦ παράνομου ραδιοφωνικοῦ πομποῦ τῶν σκουάτερς «De Vrye Keyser» στίς 30 'Απρίλη, ἡ ὁποία πληροφοροῦσε τούς διαδηλωτές γιά τίς κινήσεις τῆς ἀστυνομίας. «Οἱ σκουάτερς νομίζουν πῶς μπορούν νά κάνουν ὅ,τι θέλουν».

'Εκίνη τή μέρα συλλήφθηκαν καμιά πενηνταριά ἄτομα, ἐνῶ τίς ἐπόμενες βδομάδες ἡ ἀστυνομία καλοῦσε κόσμο γιά νά καταγγεῖλει τούς γείτονές του καί χρησιμοποιοῦσε φίλμς καί φωτογραφίες γιά νά ἀναγνωρίσει ἄτομα. Γρήγορα φτιάχτηκε μία ομάδα συμπα-

ράστασης στους συλληφθέντες και τους πληγωμένους.

Όσοι πολλοί δέν είχαν ξεκάθαρη ιδέα για ό,τι συνέβαινε. Μερικοί σκουάτερς αρνήθηκαν κάθε ευθύνη και ό τύπος βρήκε ευκαιρία νά τους παρουσιάσει σάν εκπροσώπους τών σκουάτερς. Φυσικά είναι γελοίο νά μιλάμε για «εκπροσώπους» του κινήματος τών σκουάτερς: τό κίνημα δέν έχει αρχηγούς, όσο για τήν δομή του είναι βασικά άναρχική και χαοτική. Μία άφισα έγραφε τήν έπόμενη μέρα: «Ένας κράκερ δέν είναι ίδιος μέ κανέναν άλλο».

Η πλειοψηφία όμως του κόσμου έννοιωθε ότι τήν άφορούσαν άμεσα όλα όσα συνέβησαν. Είδαν ξεκάθαρα ότι είχαν ένα σωρό λόγους νά χτυπούν τήν άστυνομία και ότι οί σκουάτερς ήταν μπροστά σ' αυτόν τόν άγώνα όλους τούς προηγούμενους μήνες.

Από τήν άλλη όμως παρατηρήθηκε ότι πολλοί άνθρωποι έπαψαν νά βλέπουν μέ συμπάθεια τόσο όποιαδήποτε επιθετική ένέργεια ένάντια στην άστυνομία, όσο και τόν συνηθισμένο τρόπο κατάληψης σπιτιών.

Οί καταλήψεις σέ άλλες πόλεις και όχι τόσο στό Άμστερνταμ, έγιναν στόχος τής άστυνομίας. Έφτασαν νά χρησιμοποιούνται πληρωμένες συμμορίες από τούς ιδιοκτήτες καθώς και συμμορίες νέων. Συνολικά όμως οί δύο μήνες πού άκολούθησαν ήταν σχετικά ήσυχοι.

Η άστυνομία αυτό τόν καιρό κατέφευγε σέ «άγριες» έξώσεις, δηλαδή χωρίς δικαστική άπόφαση, και άδειαζε νεοκαταλημένα σπίτια χωρίς καν νά προειδοποιήσει. Η αντίσταση του κόσμου παρέμενε χαμηλή και ήταν δύσκολο νά όργανωθεί.

Δολοφονικές επιθέσεις

Έκμεταλλευόμενοι τό έχθρικό κλίμα πού δημιούργησε ό Τύπος, μία ομάδα από άσφαλίτες ήγήθηκαν μιās έντελώς παράνομης έξωσης στην Herengracht 329 «De Vogelstuis». Για νά πετύχουν τόν σκοπό τους συνεργάστηκαν μέ μία συμμορία τραμπούκων όργανωμένων ά-

πό τόν ιδιοκτήτη του σπιτιού (3 Ιούλη 1980).

Οί σκουάτερς συγκεντρώθηκαν μαζικά μπροστά στά δικαστήρια για νά διαδηλώσουν τήν αντίθεσή τους στη δίκη πού σχετιζονταν μέ τά γεγονότα στην Prins Hendrikkade. Είδοποίησαν κόσμο μέσω του συστήματος τηλεφωνικής είδοποίησης και άποφάσισαν νά ξανακαταλάβουν άμέσως τό μεγάλο κτιριακό συγκρότημα. Διακινδυνεύοντας νά τραυματιστούν σοβαρά από τίς πληρωμένες συμμορίες πού πετούσαν εκατοντάδες πέτρες στους διαδηλωτές, οί σκουάτερς κατόρθωσαν νά καταλάβουν ξανά τό σπίτι.

Οί άστυνομικοί σάν άγρια θηρία, όπλισμένοι μέ καθρόνια, ρίχτηκαν μέ τά λεωφορεία τους πάνω στον κόσμο. Έριξαν δηλητηριώδη άέρια CN (πού ή χρήση τους είναι άπαγορευμένη ακόμα και στό στρατό) μέσα στα σπίτια. Καθώς οί καταληψίες, ζαλισμένοι, έβγαίναν από τά κτίρια, τούς περίμεναν διπλές σειρές ΜΑΤατζήδων πού τούς χτυπούσαν άγρια. Άλλους τούς κυνηγούσαν μέχρι πάνω στις στέγες. Παρόλο πού έγιναν μηνύσεις ένάντια στην άστυνομία για άπόπειρες άνθρωποκτονίας, ώστόσο όσοι σκουάτερς συνελήφθηκαν, κατηγορήθηκαν για πράξεις βίας και κρατήθηκαν μέσα 6 βδομάδες.

Τήν φορά αυτή οί έκδηλώσεις συμπαράστασης πλήθυναν και άποδείχτηκαν επίσης και πιο άποτελεσματικές. Για τόν καθένα πού συμμετείχε στό κίνημα ήταν ξεκάθαρο ότι οί σκουάτερς πού συνελήφθηκαν ήταν όμηροι του κράτους, επειδή άντιστάθηκαν στην κρατική βία πού προστατεύει τούς κερδοσκόπους. Τότε επίσης ήταν πού έμφανίστηκε μία νέα ομάδα στο κίνημα, ή ομάδα «Γονείς άπαιτούν ν' άπελευθερωθούν οί κρατούμενοι».

Τήν στιγμή πού σχεδόν τίποτα δέν λέγεται για τίς άπόπειρες τών μπάτσων ακόμα και νά σκοτώσουν, ό Τύπος συνεχίζει τήν βρωμερή του έκστρατεία ένάντια στους σκουάτερς και κύρια ένάντια στους σκουάτερς του Groote Keyser και τών πολυτελών διαμερισμάτων στην Prins Hendrikkade.

Ἡ συνηθισμένη γραμμὴ τοῦ Τύπου
για τὸ Grootte Keyser εἶναι: «Ἄναρ-
χικοὶ ὑπονομεύουν τὸν νόμο καὶ τὴν
τάξη», ἐνῶ γιὰ τὸ Prins Hendrikkade:
«Ἐνεσάκηδες χτυπιοῦνται μεταξύ τους,
καὶ διαπράττονται τόσα σεξουαλικά
ὄργια καὶ ἄλλα ἐγκλήματα, πού κάνουν
τὴν ζωὴ ἀδύνατη σ' αὐτὸν τὸν τόπο».

Πράγματι, 5 ἀπὸ τὰ 52 διαμερίσματα
εἶχαν πωληθεῖ (τὰ ὑπόλοιπα ἦταν ἄ-
δεια) σὲ ἀνθρώπους πού ζοῦσαν ἐκεῖ
νόμιμα μὲν, ἀλλὰ μᾶλλον δυστυχημέ-
να. Συνειδητοποίησαν — ἀλλὰ ἦταν
πλέον ἄργά — ὅτι εἶχαν πληρώσει
ψηλές πληθωριστικές τιμές γιὰ ἓνα
κοτέτσι, καὶ ὅτι ἐπιπλέον εἶχαν νά

άντιμετωπίσουν τούς γείτονές τους: ένα πλήθος από όργισμένους άστεγους.

Έτσι οί πιέσεις του Τύπου για νά αναλάβουν οί άρμόδιοι δράση ενάντια στους σκουάτερς όλο και πλήθαιναν. Πόσο άνώφελη ήταν μία τέτοιας έκτασης ύστερία, ό ίδιος ό Τύπος τό άπόδειξε από αυτό που άκολούθησε:

“Όταν ή καμπάνια ύστερίας ενάντια στους σκουάτερς βρισκόταν στό ζενίθ της, προετοιμάστηκε ή έξωση από τήν Prins Hendrikkade. Τήν παραμονή τής έξωσης, 6.000 άτομα διαδήλωσαν στην πόλη δημόσια τήν συμπαράστασή τους στους σκουάτερς.

Τήν επόμενη μέρα, ένας άνευ προηγούμενου όγκος άστυνομικών και στρατιωτικών δυνάμεων, άκολουθούμενοι από πολιτικούς, συμμετείχαν σε μία τεράστιας κλίμακας επιχείρηση για τήν εκκένωση του κτίριου. “Όμως έπαθαν άποπληξία όταν, όρμώντας στό κτίριο, βρήκαν μέσα μόνο ένα σκουάτερ και 10 δημοσιογράφους! “Ο σύντροφός μας διάβασε από τό μεγάλφωνο τήν διακήρυξή μας, που κατάγγειλε τήν στρατιωτικού τύπου στεγαστική πολιτική του δημοτικού συμβούλιου και έκανε γνωστό ότι είχαμε αποφασίσει νά μήν πολεμήσουμε «έδω και τώρα», ενάντια σε μία τόσο γελοία επίδειξη δύναμης, αλλά εκεί που έμεις θά επιλέγαμε, σε δικό μας χρόνο και τόπο.

Σάν μία καλοστημένη στρατιωτική επιχείρηση που ήταν, τίποτα δέν άφέθηκε στην τύχη: Ειδικές «άντιτρομοκρατικές ομάδες», δυνάμεις για «ειδικές άποστολές άσφαλείας», ειδικοί σκοπευτές έφοδιασμένοι με όπλα ικανά νά ρίχνουν 850 σφαίρες τό λεπτό, καθώς και ειδικά κλιμάκια συλλήψεων (20 ομάδες 5-10 ατόμων), όλοι αυτοί «επί τό έργον». Για δεύτερη φορά άποδείχτηκε ότι «άπό τήν στιγμή που μία επιχείρηση άρχισει, τίποτα δέν μπορεί νά τήν σταματήσει» (άκόμα και αν στό μεταξύ ό στόχος της έχει μεταβληθεί!)

‘Η όλη επιχείρηση έδωσε εξαίσια δείγματα φωτορεπορτάζ, μία εικόνα τέλειας άστυνομικής παράστασης, καλά έλεγχομένης και καλά όργανωμένης.

“Όσο για τά MAT, θά πρέπει νά

ένοιωθαν άπογοητευμένοι και ριγμένοι, μία και τούς είχαν προετοιμάσει για σίγουρη μάχη. Πάντως όρμούσαν με κραυγές χαράς όπουδήποτε μπορούσαν. Και για μία άκόμα φορά οί άστυνομικές συμμορίες (άποκαλούμενες ειδικές ομάδες σύλληψης που άποτελούνταν από άσφαλίτες) ρίχτηκαν στον κόσμο προκαλώντας 17 νέα θύματα.

Μερικές ώρες άργότερα από τά γεγονότα στην Prins Hendrikkade και παρά τις διαμαρτυρίες του δήμαρχου, εκκενώθηκε ένα άνυπεράσπιστο, ειρηνικό σπίτι. ‘Η άστυνομία έβγαλε τον κόσμο έξω κάτω από τήν άπειλή των όπλων: «Ένα βήμα άκόμα και θά σάς καθάρισω γαμημένοι».

Τό σπίτι που εκκενώθηκε έτυχε νά βρίσκεται πολύ κοντά στό Groote Keyser. “Όταν τό ράδιο «De Vrye Keyser» μετέδωσε αυτή τήν πληροφορία, μία μεγάλη ομάδα σκουάτερς και συμπαθόντων κατευθύνθηκε στό Groote Keyser. Κανείς δέν πίστεψε πιά στην ύποσχεση του δήμαρχου ότι μόνο τό κτίριο τής Prins Hendrikkade θά εκκενώνονταν. Σε έλάχιστο χρόνο είχαν φτιαχτεί όδοφράγματα και για μία άκόμα φορά μαζεύτηκαν οί διάφορες ομάδες σκουάτερς για νά συζητήσουν τά αιτήματά τους.

“Όταν έγινε φανερό από τις διαπραγματεύσεις ότι ή άστυνομία δέν θά συνέχιζε τις επιθέσεις της, ή ειρήνη επανήλθε, αν και πολλοί σκουάτερς δέν ήθελαν νά εγκαταλείψουν τά όδοφράγματα μέχρις ότου έλευθερωθούν αυτοί που είχαν συλληφθεί. Τά όδοφράγματα τελικά καθαρίστηκαν από σκουάτερς μαζί με εργάτες του δήμου.

Έτσι, οί καταλήψεις συνεχίζονται σε άδεια σπίτια και διαμερίσματα στις εργατικές περιοχές, σε συγκροτήματα γραφείων και σε μεγάλες ιδιοκτησίες, από ανθρώπους που επιθυμούν νά ζουν συλλογικά.

‘Υπάρχουν δίκτυα πληροφόρησης του κόσμου για ό,τιδήποτε σχετικό με τις καταλήψεις. ‘Η βάση μας στό Groote Keyser εξελίχτηκε σε κέντρο πληροφόρησης για τον καθένα που ενδιαφέρεται.

Μιά συζήτηση στο καταλειμένο κτίριο στή Singel

Τό κείμενο πού ακολουθεῖ εἶναι τό κύριο μέρος μιᾶς συζήτησης πού ἔγινε μέ τούς Κράκερς τοῦ Singel 445 τόν Αὐγουστο τοῦ '81.

Τό 445 μετά τήν ἐκκένωση τοῦ «ἀρχηγείου» τῆς Grootte Keyser, ἔγινε τό σύμβολο τῆς ἀντίστασης τῶν Κράκερς. Ἡ ὀχύρωσή του ἦταν κάτι τό καταπληχτικό: χαλύβδινες πλάκες στά παράθυρα καί στίς πόρτες, καταπαχτές πού κόβουν τή σκάλα κι ἀπομονώνουν τούς ὀρόφους, καί τέλος στή στέγη παλιά ψυγεῖα, βαρέλια καί ἄλλα θωρακισμένα ἔτοιμα νά πέσουν πάνω σέ κάθε ἐπίδοξο εἰσβολέα. Οἱ ἴδιοι λέγανε ὅτι τό σπίτι μποροῦσε νά κρατήσῃ 3 ὥρες, ἀκόμα κι ἂν οἱ μπάτσοι χρησιμοποιοῦσαν τεθωρακισμένα...

Αὐτά πού ζητήσαμε νά μάθουμε ἦταν:

- Πῶς ξεκίνησε τό κίνημα τῶν καταλήψεων, δηλ. πῶς ἀκριβῶς ἐμφανίζεται τό πρόβλημα τῶν σπιτιῶν καί τί εἶδους κόσμος δημιούργησε τό κίνημα.
- Τί κόσμος συμμετέχει σήμερα
- Ποιές εἶναι οἱ ἰδεολογικές του ἀναφορές
- Τί ἔχουν πετύχει ὡς τώρα
- Τί στόχους βάζουν μακροπρόθεσμα καί πῶς ἐκφράζονται αὐτοί στά σημερινά τους αἰτήματα.
- Πῶς βλέπει τό κίνημα ἡ Ὀλλανδική κοινωνία κι ὁ «πολιτικός κόσμος»
- Τί σχέσεις ὑπάρχουν μέ τά ἄλλα κοινωνικά κινήματα (γυναικεῖο, ἀντιπολεμικό κλπ.)
- Πῶς ὀργανώνονται τόσο σάν κίνημα ὅσο καί γενικά σά ζωή στό καταλειμένο σπίτι.
- Τί σχέσεις ὑπάρχουν μέ τά ἀντίστοιχα κινήματα στίς ἄλλες χώρες.

1. Πως ξεκινήσαμε

Τό πρόβλημα τῶν σπιτιῶν ξεκινάει ἀπό πολύ νωρίς, ἀπό τό τέλος τοῦ Β' Παγκόσμιου πόλεμου. Τότε ἡ Ὀλλανδία γνώρισε μιᾶ ἀπότομη αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ τόσο ἀπό κόσμο πού πέρναγε γιά νά πάει σέ

ἄλλες χώρες, ὅσο καί ἀπό Ὀλλανδοῦς ἀποίκους πού διώχτηκαν ἀπό τίς ἀποικίες. Κι αὐτό σέ μιᾶ χώρα ὅπου οἱ βομβαρδισμοί εἶχαν καταστρέψει τά περισσότερα σπίτια. Ἔτσι ἀρκετός κόσμος πού ἦτανε ἄστεγος ἐμπαινε σέ ἀδειανά σπίτια (Ἑβραίων πού εἶχαν χαθεῖ στή Γερμανία) κι ἔμεινε ἐκεῖ.

Αυτό όμως γινότανε άτομικά, δέν μπορούμε νά πούμε ότι υπήρχε τότε κίνημα καταλήψεων. Οι πρώτες συγκρούσεις μέ τήν άστυνομία γίνονται γύρω στό '50.

Τό κίνημα μέ τή σημερινή του μορφή ξεκινάει από τό '67-'68 μέ τήν υπόθεση του **Μετρό**. 'Η κυβέρνηση' σχεδίασε νά φτιάξει τό μετρό. 'Αποφάσισαν νά γκρεμίσουν τήν άνατολική πτέρυγα του 'Αμστερνταμ. Αυτό σήμαινε ότι έπρεπε νά άνσκάψουν 50 δρόμους και 20 χιλιάδες σπίτια... 'Ο λόγος - είπαν - ήταν ή κατασκευή του μετρό. Μπορούσαν όμως νά τό φτιάξουν δίπλα στό κανάλι, δίχως νά γκρεμίσουν τίποτε. 'Αλλωστε τό έδαφος εκεί ήταν μαλακό, δέν τούς σύμφερνε οικονομικά νά τό φτιάξουν εκεί. 'Ο λόγος ήταν άλλος. 'Η περιοχή πού γκρεμίστηκε ήτανε γεμάτη καταλειμένα σπίτια 'Εβραίων. Στή θέση της έγινε ή Νieuwmarkt, μιά τσιμεντούπολη μέ γραφεία, υπηρεσίες και τέτοια. 'Εκατομμύρια ξοδεύτηκαν γι' αυτό τό τέρας, ενώ υπήρχε κόσμος άστεγος. Οι Προνος είχαν διαδηλώσει ενάντια σ' αυτή τήν ιστορία και ή αντίσταση του κόσμου άπότρεψε τό γκρέμισμα γιά άρκετά χρόνια.

'Ομως οι πραγματικές συγκρούσεις γίναν άργότερα, όταν ή άστυνομία δοκίμασε νά άδειάσει τά σπίτια. Αυτό έγινε τό '75 και σήμαινε μάχες πού κράτησαν όλόκληρους μήνες.

Στήν άρχή έπιτέθηκαν σέ 30 σπίτια. 'Ηταν 1500 άστυνομικοί μέ έλικόπτερα,

άντλίες, άστυνομικά σκυλιά, ως και τάνκς γιά νά σπανε τά όδοφράγματα. Φτιάχοντας ζώνες προσπαθούσαν νά κρατήσουν μακριά τόν κόσμο και μέ τά τάνκς νά ρίχνουν τά σπίτια, καταστρέφοντας φυσικά και ό,τι υπήρχε μέσα. 'Η σύγκρουση κράτησε πολλές βδομάδες, μέ 300 τραυματίες.

Τόν 'Απρίλη αρχίζει τό 2ο στάδιο: 2500 μπάτσοι ενάντια σέ 50 σπίτια. 'Ο κόσμος, πιό οργανωμένος, έφτιαχνε όδοφράγματα και άερογέφυρες από σπίτι σέ σπίτι μέ καλώδια. 'Ετσι ξεφευγε από όπου κατάφερναν νά μπουν οι μπάτσοι και χτυπούσε άλλοι. 'Αντεξε περισσότερο, και απέφυγε πολλούς τραυματισμούς και συλλήψεις.

Στό 3ο στάδιο, λίγους μήνες μετά, τά σπίτια πού έπιτέθηκαν οι μπάτσοι ήταν διασκορπισμένα, κι έτσι δέν μόρεσαν νά τά υπερασπιστούν. 'Από αυτή τή στιγμή ό κόσμος έπιστρέφει στά σπίτια και χτίζει, ενώ ή άστυνομία έπιτίθεται και χαλάει.

Σ' αυτά τά έπεισόδια συμμετείχαν Κράκερς αλλά και πλατύς κόσμος, ενώ συμπαραστάθηκε όλη ή 'Ολλανδία. 'Ακόμα και πολλά κόμματα, πού τό '67 ήταν υπέρ των κατεδαφίσεων, τά γυρίσανε μετά τά γεγονότα.

Τό '78 ξαναρχίζουν συγκρούσεις μέ τό GrooteKeyzer, τήν Vondelstraat τό '80, τήν στέψη τής Βεατρικής στις 30.4.80.

2. Τό ζήτημα τής κατοικίας

Τώρα για τό πρόβλημα τών σπιτιών: Ἡ κυβέρνηση λέει ὅτι σ' ὄλη τήν Ὑλλανδία χτιζονται 70.000 κατοικίες κάθε χρόνο. Δέ λέει ὁμως ὅτι ἄλλες τόσες γκρεμίζονται. Οἱ ἄστεγοι, πού ἐπίσημα εἶναι 55.000, εἶναι πραγματικά τουλάχιστο 70.000. Ὑπάρχουν κάποιες παροχές γιά τό νοίκι: ἄν τό σπίτι νοικιάζεται κάτω ἀπό 550 γκίλντες² τόν μήνα, ἡ κυβέρνηση πληρώνει ἕνα μέρος. Τό πρόβλημα ὁμως εἶναι ὅτι δέν ὑπάρχουν σπίτια τόσο φτηνά. Ὅσα ὑπάρχουν εἶναι ἀκριβώτερα. Ὑπάρχει μιά λίστα ἄστεγων μέ σειρά προτεραιότητας. Ἄν σκεφτεῖ ὁμως κανείς, ὅτι ἡ κυβέρνηση ἐλέγχει μόνο τό 20% τών ἄδειων σπιτιών, βγαίνει μέ ἀπλά μαθηματικά ὅτι γιά νά βρεῖς σπίτι πρέπει νά περιμένεις 7 μέ 9 χρόνια.

Δίπλα σ' αὐτό πρέπει νά βάλει κανείς τό πρόβλημα τής ἀνεργίας. Ὑπάρχουν σήμερα γύρω στίς 400.000 ἄνεργοι σ' ὄλη τήν Ὑλλανδία, τουλάχιστο 25.000 ἀπ' αὐτούς στό Ἄμστερνταμ. Τό ποσοστό τους (10% στό σύνολο τοῦ ἐνεργοῦ πληθυσμοῦ) ἀνεβαίνει στήν νεολαία. Τό ἐπίδομα ἀνεργίας εἶναι 800-900 γκίλντες τό μήνα. Αὐτός εἶναι καί ὁ κόσμος πού κάνει τίς καταλήψεις: νέοι ἄνεργοι κύρια, καί σέ μικρότερο ποσοστό ἐργαζόμενοι.

3. Μορφές ἐκλαϊκευσης

Στά καταλειμένα σπίτια μπορεῖ κανείς νά

βρεῖ ὅλους τούς τρόπους ζωῆς:

- πολλοί, κύρια ἐργαζόμενοι, μένουν σάν οικογένειες
- ὑπάρχουν κοινόβια
- ὑπάρχουν κοινόβια γυναικῶν, ὁμοφυλλόφιλων κλπ.
- πάντως ἡ πιό συνηθισμένη μορφή εἶναι νά ἔχει ὁ καθένας τό δικό του δωμάτιο καί νά χρησιμοποιεῖ κοινά μέ τούς ὑπόλοιπους τούς ἄλλους χώρους.

Στά καταλειμένα σπίτια δέν ὑπάρχει πρόβλημα ναρκωτικῶν. Οἱ ναρκομανεῖς εἶναι ἀπομονωμένοι σέ διάφορες περιοχές. Οἱ Κράκερς εἶναι ἐνάντια στά «σκληρά ναρκωτικά» (ἐνέσεις κλπ.) καί στά καταλειμένα σπίτια δέν τά ἀφήνουν. Ἀντίθετα τό πρόβλημα τέτοιων ναρκωτικῶν εἶναι πολύ ἔντονο ἀνάμεσα στίς μειονότητες καί τούς ξένους.

Τά μέσα ἐκφρασης πέρα ἀπ' τίς ἀφίσες καί τίς προκηρύξεις εἶναι δύο ραδιοφωνικοί σταθμοί, τό ράδιο Rataplan καί τό ράδιο de Vrye Kelzer. Τό περιοδικό τών Κράκερς ΚΡΑΑΚΚΡΑΝΤ καθώς καί ἄλλες ἐκδόσεις, φωτογραφικά ἄλμπουμς, κλπ.

Ὑπάρχει κέντρο μέ ἠλεκτρονικό σύστημα πού μπορεῖ καί πιάνει τίς ραδιοεπικοινωνίες τών μπάτσων. Ἐτσι τούς παρακολουθοῦμε 24 ὥρες τό 24ωρο καί ξέρουμε ἀπό πρὶν τίς κινήσεις τους.

Ἀκόμα ἔχουμε ὀργανώσει ἕνα σύστημα συναγεροῦ, ἕνα τηλέφωνο σέ κάθε γειτονιά, πού εἰδοποιεῖ ἄλλους δέκα, αὐτοῖ ἄλ-

ΟΙ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

Μέχρι τό καλοκαίρι τοῦ 81 ὑπῆρχαν 20 Ἐπιτροπές καταληψιῶν σέ ἀντίστοιχες γειτονίες. Κάθε γειτονιά ἔχει τήν ἐπιτροπή της. Οἱ ἐπιτροπές συζητᾶν τά προβλήματα πού παρουσιάζονται, γιά τήν ὑπεράσπιση καταλειμένων κτιρίων, γιά τήν κερδοσκοπία στίς κατοικίες καί ἄλλες δραστηριότητες.

Μιά φορά κάθε μήνα συναντιοῦνται ὅλες οἱ ἐπιτροπές γειτονιῶν μαζί. Ἐχουμε καταγράψει ὅλα τά ἄδεια σπίτια καί ὑπάρχουν Κέντρα σέ διάφορες γειτονίες, ὅπου μπορεῖ νά πάει ὁποῖος σκοπεύει νά καταλάβει σπίτι καί νά μάθει πού θά πάει. Κυκλοφοροῦμε ἔντυπα μέ πληροφορίες καί ὁδηγίες γιά τό πῶς «διαρρηγνύεται» ἕνα σπίτι, πῶς ὀχυρώνεται, πῶς λειτουργεῖ τό σύστημα τηλεφωνικῆς εἰδοποίησης κλπ.

Κυκλοφορήσαμε δημόσια ἀφίσες μέ φάτσες 100 περίπου ἀσφαλιτῶν, πού πέρσου ἔκαναν κυριολεκτικά εἰσοδισμό στά καταλειμένα σπίτια, σέ συγκεντρώσεις, κλπ. Αὐτοῖ κάναν μεγάλη ζημιά... Ξέρετε, ὅτι γιά ν' ἀσκηθεῖ ποινική δίωξη πρέπει νά ξέρουν πλήρη στοιχεῖα, ἐπίθετο κλπ. Ὅλοι οἱ κράκερς φωνάζονται ἄλλά καί γνωρίζονται μέ τό μικρό... Ἐτσι οἱ ἀσφαλίτες ἀναγνώρισαν ἀνθρώπους ἀπό φωτογραφίες στήν Ἀσφάλεια, βρῖσκαν τά στοιχεῖα τους κι ἄρχισε ἡ βιομηχανία τών δικῶν...

Μέχρι πέρσου εἴχαμε 3 κεντρικά Κέντρα πληροφοριῶν (Infocentrum)... Ὁ Ραδιοφωνικός σταθμός μας εἶναι παράνομος καί τόν ἀλλάζουμε συχνά γιατί τόν κνηγάει ἡ ἀστυνομία....

RADIO & WYKE KEIJER

λους τόσοι κλπ. Έτσι σέ μιά ώρα είναι δυνατό νά μαζευτούν 1500 μέ 2000 άτομα σ' όποιοδήποτε σημείο τής πόλης χρειάζεται. Είναι τό πολύ άποτελεσματικό σύστημα ειδοποίησης, τό σύστημα τής «χιονοστιβάδας», όπως τό λέμε.

4. Συμπαράσταση - Κόμματα

Τώρα για τόν κόσμο... Ό κόσμος αμπαρσάστηκε άρκετές φορές στους Κράκερς σέ πολλές συγκρούσεις και κύρια σ' αυτή του **Μετρό**. Η συμπαράσταση έπαιρνε πολλές μορφές: τρόφιμα, κι άλλα είδη πρώτης ανάγκης, κρύψιμο σ' όσους καταδίδωκαν οι μπάτσοι, μέχρι και μεγάλες διαδηλώσεις, όταν ή άστυνομική βία έπαιρνε άγριες μορφές.

Τά πολιτικά κόμματα άλλοτε ύποστηρίζουν κι άλλοτε όχι, όμως τίσ περισσότερες φορές ύποχρεώνονται νά τό κάνουν. Για ποιά κόμματα μιλάμε; Υπάρχουν δύο ειδών, αυτά τά «έπίσημα» όπως τό σοσιαλιστικό, τό εύρωκομμουνιστικό κλπ... Αυτοί δέν μās ύποστηρίζουν. Μόνο όποτε υπάρχει γενική κατακραυγή, ένώ σέ μερικά θέματα, όπως π.χ. ή έγκριση για τήν κατασκευή του μετρό, πήραν θέσεις κυβερνητικές.

Υπάρχουν και δυό μικρά κόμματα πού θέλουν νά λέγονται κόμματα του κινήματος. Παλιότερα ύπήρχαν οι Kabouters, ένα κομμάτι τών Pronos πού κατέβαιναν στις εκλογές, τό '70 πήραν 5 έδρες στις 45. Αυτοί

είχαν σκοπό τή διακωμώδηση του κοινοβούλιου κάθε λίγο ανακαλούσαν τούς εκπροσώπους τους. Είναι μετά τό PSP (Pasifist Socialist Party), οι ειρηνιστές, πού έχουν άρκετή έπιρροή.

Εμείς δέν πιστεύουμε σ' αυτή τήν κοινοβουλευτική δημοκρατία πού διώχνει τόν κόσμο άπ' τίσ παλιές γειτονίες, πού γκρεμίζει για νά φτιάξει έξω άπ' τήν πόλη τοιμεντένια ύπνωτήρια...

Εδώ ύπάρχει έντονο ρατσιστικό πρόβλημα. Θεωρούν τίσ μειονότητες τρομοκράτες, έγκληματίες, κλπ. Υπάρχουν πολλοί άπό τό Σούριναμ, άπ' τίσ Μολούκους Νήσους, στό Άμστερνταμ, πάνω άπό 50 χιλιάδες. Είναι και οι τσιγγάνοι, πού δέν τούς δέχονται πουθενά, κι ή άστυνομία τούς διώχνει ή τούς πιάνει. Τό '75 μετά τήν ένέργεια τών Μολούκων³, ή άστυνομία έκανε εισβολές στά γκέττο για «έρευνες». Πυροβολούσαν στά παράθυρα τών σπιτιών ένάντια σέ μικρά παιδιά.

Έχουμε στά χέρια μας ένα μυστικό σχέδιο τής Ασφάλειας του Στρατού πού κυριολεκτικά είναι σχέδιο έξόντωσης τών γκέττος. Αυτό θά τό δημοσιέψουμε.

Ό ρατσισμός αυτός έχει ιδιαίτερη σημασία για μās, γιατί άστυνομία και κράτος προσπαθούν νά εφαρμόσουν έναν ίδιου τύπου ρατσισμό ένάντια μας. Προσπαθούν νά μās παρουσιάσουν σά μιά έγκληματική πολιτική και κοινωνική όμάδα, νά μās ποινικοποιήσουν σάν τρομοκράτες. Ό Τύπος

συμβάλει ιδιαίτερα σ' αυτή την κατεύθυνση, παρουσιάζοντας μόνο τις συγκρούσεις και τις καταστροφές κι αποσιωπώντας την αιτία για όλα αυτά, τό κοινωνικό πρόβλημα της έλλειψης σπιτιών.

Δυστυχώς δέν έχουμε βρει ακόμα την δυνατότητα νά δώσουμε μιά αντιπληροφόρηση για τά προβλήματά μας. Βγάζουμε προκηρύξεις, τις μοιράζουμε εξηγώντας τό στεγαστικό και την κερδοσκοπία, αλλά είναι πολύ δύσκολο νά μιλήσουμε μέ τόν κόσμο. Πάντως είναι πιά εύκολα στις λαϊκές γειτονιές όπου ό κόσμος, έχοντας τά ίδια προβλήματα, φτάνει νά έχει καλές σχέσεις μέ τούς Κράκερς. Υπάρχουν και ξένοι εργάτες, κύρια στις παλιές γειτονιές, πού καταλαμβάνουν κι αυτοί σπία.

5. Καταπίεση

Η καταπίεση ενάντια μας έχει δύο βασικά μορφές. Η μιά, πού είπαμε ήδη, είναι ή συκοφαντία του Τύπου πού προσπαθεί νά μας απομονώσει. Η άλλη είναι ή νομοθετική καταπίεση κι οι φυλακές. Υπάρχει νόμος πού έπιτρέπει την κράτηση για 4 μήνες δίχως δίκη. Αυτόν τόν εφαρμόζουν συχνά.

Δέν υπάρχει αντί-τρομοκρατικός νόμος, έδω ισχύει μονάχα ή Εύρωπαϊκή Σύμβαση. Δέν υπάρχει θανατική ποινή, στην Όλλανδια αν σκοτώσεις κάποιον πās 2-3 χρόνια μέσα. Αυτό βέβαια δέν ισχύει για τούς Μολούκους, οι Μολούκοι του τραίνου είναι μέσα μέ 15 χρόνια. Πάντως ή νομοθεσία αρχίζει νά «έκσυγχρονίζεται», αυτό τόν καιρό συζητιέται ένας νόμος πού έξομοιώνει τό πέταγμα πέτρας σέ μπάτσο μέ άπόπειρα άνθρωποκτονίας.

Ιδιαίτερη είναι ή καταπίεση ενάντια σ' αυτούς πού πολεμούν την στρατιωτική θητεία. Αν άρνηθείς νά πās στο στρατό, είσαι ύποχρεωμένος νά παρουσιαστείς σ' ένα Εϊδικό Στρατιωτικό Δικαστήριο και νά εξηγήσεις τούς λόγους. Αν τό δικαστήριο τούς κρίνει έπαρκείς, τότε μπορείς νά κάνεις «κοινωνική εργασία» (δουλιά μέσα σέ κρατικά ιδρύματα, νοσοκομεία, κλπ.) για ίσο χρόνο στράτευσης, μέ τόν αντίστοιχο μισθό. Αν κρίνει τούς λόγους άνεπαρκείς, πās φυλακή για τό ίδιο χρονικό διάστημα.

Φυλακή πās ακόμα, αν δέν παρουσιασθείς στο δικαστήριο. Είναι όρισμένα παιδιά πού δέν παρουσιάζονται, γιατί δέν πιστεύουν πώς πρέπει νά νομιμοποιήσουν κάποιους δικαστές νά κρίνουν τις πολιτικές

τους και κοινωνικές τους πεποιθήσεις. Ύπάρχει μεγάλη συμπαράσταση σ' αυτούς τους «άρνητές για λόγους συνειδησης», πολύς κόσμος τους κρύβει και περνάει καιρός ώσπου να τους πιάσουν.

Σήμερα στις φυλακές πρέπει να υπάρχουν 20 περίπου αντιμιλιταριστές κι άλλοι τόσοι Μολούκοι κρατούμενοι. Πάντως δεν υπάρχει κανένα αναπτυγμένο κίνημα συμπαράστασης....

Οι Κράκερς θεωρούν ότι στην καπιταλιστική κοινωνία δεν κοιτάζουν τις ανάγκες του κόσμου να ζήσει, αλλά μονάχα τα κέρδη τους. Ήμεεις πιστεύουμε ότι εκείνο που έχει σημασία είναι οι ανάγκες του κόσμου κι όχι τα κέρδη.

Με τις καταλήψεις απαντάμε στην κερδοσκοπία. Οι Κράκερς είναι ενάντια στη Βασίλισσα, στα πυρηνικά κλπ.

Πιστεύουμε σε μία αλλαγή της κοινωνίας

όχι σαν Κράκερς αλλά άτομικά. Σάν Κράκερς παλεύουμε για τή στέγη. Από εκεί και πέρα, ό καθένας μας έχει όρισμένες ιδέες και τις παλεύει σαν αντιμιλιταριστής, σά μέλος κάποιας ομάδας, κλπ. Αυτό που μās ενώνει και μās απασχολεί κύρια είναι τά προβλήματα τής τροφής και τής στέγης, κι ότι έχει σχέση μ' αυτά.

1. Στην Ύλλανδία ή αποκέντρωση τής έξουσίας έχει όδηγήσει σε τέτοια εξέλιξη τήν τοπική αυτοδιοίκηση, ώστε να έχει πάρει τή μορφή και τις έξουσίες κανονικής κυβέρνησης, με μόνη τή διαφορά σε τοπικό επίπεδο.

2. 1 γκίλντα = 25 δρχ. περίπου.

3. Έννοεϊ τήν επίθεση Μολούκων σ' ένα τραϊνό και τή σύλληψη όμήρων. Ή επιχείρηση τελείωσε μετά από επέμβαση τών Εϊδικών Δυνάμεων.

2.1.1965 Στην *Generaal Vetterstraat* γίνεται, από ορισμένες οικογένειες νέων ανθρώπων, η κατάληψη μιας σειράς ακρησιμοποιητών σπιτιών, που προορίζονταν για κατεδάφιση και ανέγερση γκαράζ. Τίθεται τότε για πρώτη φορά το ερώτημα: πώς είναι δυνατόν, στα πλαίσια μιας ευημερούσας κοινωνίας, νέοι άνθρωποι να αναγκάζονται να καταφεύγουν σε τέτοια μέσα για να αποκτήσουν τέτοιας ποιότητας σπίτια;

Τα σπίτια αυτά εκκενώθηκαν από την αστυνομία και άρχισε αμέσως η κατεδάφιση-τους.

12.2.1966. Η συντηρητική εφημερίδα «*Telegraaf*» αναφέρεται στην κρυφή κατοίκηση των υπό κατεδάφιση σπιτιών του *Kattenburg*, με άρθρο που είχε το χαρακτηριστικό τίτλο «*Το Kattenburg καταφύγιο ανθρώπων αρουραίων*» και υπότιτλο: «ένας κόκκινος λεκές στην καρδιά του Άμστερνταμ». Πρόσθετη αιτία της υπερβολικής ευαισθησίας της «*Telegraaf*» σε αυτό το γεγονός θα πρέπει να ήταν η προοπτική ανέγερσης των νέων γραφείων της εφημερίδας στο χώρο αυτό.

30.4.66. Τό «λευκό στεγαστικό πρόγραμμα των ρονος». Η επιτροπή «το μαργαριτάρι του *Jordan*», δηλαδή της γειτονιάς των διανοουμένων και των καλλιτεχνών του Άμστερνταμ, εγκαινιάζει το πρόγραμμα αυτό, τη στιγμή που η στατιστική υπηρεσία ανακοινώνει ότι υπάρχουν τουλάχιστον 60.000 κενά σπίτια στην Ολλανδία.

14.2.69. Ιδρύεται στην *Yan Zesenstraat*, στο *Dapperburt*, το πρώτο γραφείο των *Krakers*. Καταλαμβάνονται σπίτια που είχαν προγραμματιστεί για κατεδάφιση, ώστε να ανεγερθούν στη θέση-τους πολυκατοικίες για φοιτητές. Οι περισσότεροι από τους *Krakers* αυτούς ήταν φοιτητές.

Η αστυνομία τους έβγαλε έξω σε δύο ώρες. Την επομένη ημέρα κυκλοφορεί μια

μπροσουρα που προσκαλεί τους γείτονες σε συμπαράσταση στις «καταλήψεις των σπιτιών» και στην «αποτροπή της αύξησης των ενοικίων».

Δuo εβδομάδες αργότερα, στην ίδια περιοχή, το ίδιο γκρουπ *Krakers*, με τη βοήθεια των γειτόνων, καταλαμβάνει μια σειρά από άδεια, υπό κατεδάφιση σπίτια. Αυτή η κατάληψη διαρκεί 8 μήνες, και μετά αρχίζει η κατεδάφιση με την κάλυψη της αστυνομίας. Η υπόθεση έρχεται στα δικαστήρια και, τελικά, το Νοέμβριο του 1969, εκκενώνονται οριστικά.

8.6.69. Η αστυνομία του Άμστερνταμ, με την έγκριση του τότε δημάρχου *Σάμκαλντεν*, χρησιμοποιεί ένα τεθωρακισμένο άρμα για να εκκενώσει μια βίλα στην πλατεία του Μουσείου, που είχε καταληφθεί από *Krakers*. Η κατάληψη της βίλας αυτής έγινε με σκοπό να χρησιμοποιηθεί σαν «κέντρο συζήτησης και ενέργειας» κατά της έλλειψης στέγης.

Τον Ιούνιο του 1969 καταλήφθηκε επίσης ένα κτίριο που επόκειτο να αξιοποιηθεί σαν ξενοδοχείο. Η κατάληψη αυτή κράτησε ένα μήνα.

1970. Από τον Ιανουάριο του 1970 άρχισε να κυκλοφορεί «Ο οδηγός των *Krakers*» και, στις 5 Μαΐου, που έχει ανακηρυχθεί «εθνική ημέρα των *Krakers*», διοργανώνονται μερικές εκδηλώσεις και διαμαρτυρίες.

1971. Στις 2.2.1971 εκδίδεται απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, που αποτελεί από τότε νομολογιακή λύση στο πρόβλημα των καταλήψεων. Σύμφωνα με αυτή την απόφαση «η παραβίαση ή η κατάληψη οικηματος είναι παράνομη μόνον όταν αυτό είναι εν χρήσει από κάποιον άλλο». Συνεπώς, όταν η κατάληψη αφορά άδειο οικηματο, τότε δεν είναι παράνομη και αξιόποινη. Η απόφαση αυτή ανάβει το πράσινο φως για τις μαζικές καταλήψεις σπιτιών.

1974. Αρχίζει το *Kraken* σε μαζική κλίμακα. Καταλαμβάνονται περίπου 10 σπίτια την ημέρα και οι *Krakers* είναι κατά κανόνα νέοι άνθρωποι — φοιτητές και εργάτες.

1975. Η κυβέρνηση εγκαινιάζει την κατασκευή του μετρό του Άμστερνταμ. Για το σκοπό αυτό κρίνεται απαραίτητη η κατεδάφιση 200 περίπου κτιρίων, πολλά από τα οποία είχαν καταλάβει οι *Krakers*. Προβλέποντας τις εξελίξεις αυτές, οι *Krakers* προετοιμάζονται και οργανώνονται. Αρνούνται να εγκαταλείψουν τα κτίρια, τα οποία εκκενώνονται βίαια από την αστυνομία, μετά από σωρεία επεισοδίων και συγκρούσεων (οι περίφημες μάχες της *Nieuwmarkt*).

1978. Νέα αύξηση των καταλήψεων και του αριθμού των *Krakers*, όχι μόνο στο Άμστερνταμ, αλλά και σε ολόκληρη την

Ολλανδία.

1980. Σκληραίνει η στάση των αρχών και της αστυνομίας. Ήδη από τις πρώτες μέρες του 1980 μπορούσε κανένας να διαβάσει σε έντυπο των Krakers: «...είμαστε στην αρχή μιας μεγάλης σειράς εκκενώσεων, που έχουν προγραμματιστεί από την κυβέρνηση...είναι ξεκάθαρο πως η περίοδος της παθητικής αντίστασης πέρασε...» Ακολουθούν οι πρώτες άκαρπες προσπάθειες της αστυνομίας, που αποσκοπούσαν στην κατάληψη του αρχηγείου των Krakers, του Groote Keyser.

23 Φεβρ. — 3 Μαρτ. 1980. Η αστυνομία εκκενώνει παράνομα ένα κτίριο που είχε καταληφθεί από Krakers στην Yondelstraat 172. Οι Krakers το ανακαταλαμβάνουν και οχυρώνονται μέσα σ' αυτό. Παράλληλα, κινητοποιείται όλος ο προοδευτικός κόσμος και οι Krakers του Άμστερνταμ. Καταλαμβάνεται όλο το σταυροδρόμι και ο δρόμος για 3 μέρες. Οι εκδηλώσεις του κόσμου μπροστά στο κατειλημμένο οίκημα έχουν σαν γνώρισμα την ομαδικότητα, την αλληλεγγύη. Στήνονται οδοφράγματα και οι Krakers αποκλείονται από την αστυνομία. Ο κόσμος τους στέλνει τρόφιμα και φάρμακα — ακόμα και χρήματα για να αγοράσουν κράνη. Δηλώσεις συμπαράστασης γίνονται από προοδευτικά κόμματα και νεολαίες. Την Κυριακή, 2 Μαρτίου, συγκεντρώνεται εκεί ακόμα περισσότερος κόσμος, ενώ ο δήμαρχος του Άμστερνταμ τους στέλνει τελεσίγραφο, με το οποίο τους ζητά να εκκενώσουν αμέσως το χώρο. Τελικά, τα ξημερώματα της Δευτέρας 3 Μαρτίου, επεμβαίνει η αστυνομία, με 1200 άνδρες των ολλανδικών MAT (= ME), 6 τανκς, άρματα πάνθηρ και «αύρες». Πέφτει ξύλο, τραυματίζονται

Αναδημοσιεύεται

από το περιοδικό «Αντι» τεύχος 171, Φλεβάρης 1981

πολλοί και συλλαμβάνονται περίπου 100. Τα επεισόδια επεκτείνονται και σε άλλα σημεία της πόλης.

30.4.1980. Ημέρα της στέψης της Βεατρικής. Από την προηγούμενη έχει αρχίσει η διακωμώδηση της τελετής αυτής και οι αντιβασιλικές εκδηλώσεις. Επικρατεί το σύνθημα: «Όχι σπίτι, όχι βασιλεία». Οι Krakers οργανώνουν διαδήλωση με σκοπό να φτάσουν στο χώρο που γίνεται η στέψη. Η αστυνομία χρησιμοποιεί μοτοσυκλετιστές και ιππείς, που χτυπάνε τους διαδηλωτές από ψηλά με κλομπς. Οι Krakers αμύνονται με πέτρες, που παίρνουν από τους σκαμμένους δρόμους. Καταστρέφονται τα περισσότερα αυτοκίνητα της αστυνομίας και οι αστυνομικές δυνάμεις υποχωρούν και περικυκλώνουν το χώρο της στέψης, την Dam, για να τον προστατεύσουν.

3.7.1980. Επεισόδια εξαιτίας της προσπάθειας της αστυνομίας να εκκενώσει ένα κτίριο, το Yogelstruis, στο Κέντρο της πόλης Herengracht 329/Singel 370). Η αστυνομία χρησιμοποιεί αέρια που προκαλούν εμετό. Η χρήση αυτών των αερίων είναι απαγορευμένη και το θέμα έρχεται στην ολλανδική βουλή.

16.8.1980. Νέα επεισόδια στην Prince Henrickhiade για την εκκένωση πολυτελών διαμερισμάτων που έχουν καταληφθεί από Krakers.

7.9.1980. Οι Krakers ανακαταλαμβάνουν το Yogelstruis. Ακολουθεί επέμβαση της αστυνομίας, που εξελίσσεται σε αληθινή μάχη. Οι Krakers είναι τώρα οργανωμένοι και εφαρμόζουν τακτική ανταρτοπολέμου. Διενεργούνται πολλές συλλήψεις.

● Το κείμενο της συνέντευξης του «κράκερ» Στέφεν Ντε Πάιπ, στη συνεργατίδά-μας ΤΖΕΛΙΚΑ ΧΑΡΟΚΟΠΟΥ έχει ως εξής:

ΕΡ: Από πότε είσαστε *Kraker*;

ΑΠ: Από το 1974. Εκτός από το διαμέρισμα που μένω και που έχω καταλάβει, έχω βοηθήσει σε πολλές καταλήψεις. Συνήθως κινητοποιείται μια ολόκληρη ομάδα για την κατάληψη ενός σπιτιού. Πρέπει να γίνει πολύ γρήγορα ώστε να μην την αντιληφθεί ή ειδοποιηθεί ο ιδιοκτήτης που πιθανόν να μένει στο ίδιο κτίριο ή γείτονες που διάκεινται εχθρικά και ειδοποιήσουν την αστυνομία. Εάν η αστυνομία φθάση προτού οι *Krakers* εγκατασταθούν, ενόσω ακόμη κάνουν τη μεταφορά ή τυχόν παραβιάζουν την πόρτα, τότε έχει δικαίωμα να τους διώξει.

ΕΡ: Η κατάληψη ενός σπιτιού ήταν παλιότερα ευκολότερη; Τώρα έχουν αλλάξει τα πράγματα;

ΑΠ: Παλιότερα ήταν πιο εύκολο. Τώρα οι ιδιοκτήτες χρησιμοποιούν διάφορα μέσα για να ξεγελάσουν το δικαστήριο ή να αποφύγουν την κατάληψη. Για παράδειγμα αφήνουν διάφορα έπιπλα μέσα στο σπίτι για να μπορούν να αποδείξουν ότι κατοικείται ή παραχωρούν προσωρινά για λίγο διάστημα το σπίτι με κάποιο μικρό ενοίκιο σε άστεγους φοιτητές, ώστε να μη διατρέχει τον κίνδυνο να καταληφθεί ή για να αποδείξουν ότι είναι/ήταν «εν χρήσει». Μερικές φορές έρχονται ιδιοκτήτες κενών σπιτιών στα κέντρα αλληλοβοήθειας των *Krakers* και (έχουν το θράσος να) μας ζητούν ανθρώπους που ψάχνουν για σπίτι. Εγώ ο ίδιος έχω βοηθήσει άστεγους να καταλάβουν ένα σπίτι που ο ιδιοκτήτης-του είχε έλθει σε μας.

ΕΡ: Ποια είναι η διαδικασία κατάληψης ενός σπιτιού, ώστε να είστε νομικά καλυμμένοι;

ΑΠ: Παρακολουθούμε το κενό σπίτι ή πολυκατοικία για αρκετό χρονικό διάστημα για να βεβαιωθούμε ότι όντως δεν κατοικείται. Παράλληλα, παίρνουμε πληροφορίες από τους γείτονες και ερευνοούμε στο δήμο εάν έχει βγει «άδεια κατοικίας» (*Woonverhuiping*) —είναι απαραίτητη για όποιον κατοικεί στο Άμστερνταμ —για το σπίτι αυτό, οπότε δεν προχωρούμε.

Μόλις βεβαιωθούμε ότι το σπίτι είναι ακατοίκητο, διακριτικά, χωρίς να μας αντιληφθούν οι γείτονες το παραβιάζουμε. Επειδή αυτό πρέπει να γίνει μέσα σε λίγα λεπτά και χρειάζονται χέρια για τη μεταφορά, βοηθάει τους *Krakers* μια ολόκληρη ομάδα από ανθρώπους. Μόλις μπούμε, παίρνουμε φωτογραφίες από το εσωτερικό του σπιτιού για να αποδείξουμε εάν χρειαστεί στο δικαστήριο ότι, όντως, ήταν ακατοίκητο και άδειο.

Επειδή ο ιδιοκτήτης προχωρεί δικαστικώς προσπαθούμε να κρατήσουμε ανωνμία, παρ' όλα τα μέσα που μέχρι και ντεντέκτιβς μετέρχεται ο ιδιοκτήτης για να μάθει έστω και ένα όνομα των *Krakers*.

Μ'αυτὸν τρόπο δεν έχει όνομα στα χέρια-του ώστε να στράφει δικαστικώς εναντίον κάποιου. Αυτό είναι τόσο σημαντικό ώστε ακόμη και μεταξύ-μας χρησιμοποιούμε μόνο τα μικρά-μας ονόματα. Σαν επίθετο, το όνομα της περιοχής ή του δρόμου που βρίσκεται το σπίτι που έχουμε καταλάβει. Εάν χρειαστεί να πάρουμε άδεια για ηλεκτρικό ή νερό επειδή μπορεί να ελεγχθεί από τον ιδιοκτήτη δίνουμε το όνομα κάποιου που έχει νόμιμη κατοικία αλλού.

ΕΡ: Ποια είναι η δομή της οργάνωσης των *Krakers* στο Άμστερνταμ;

ΑΠ: Έχουμε διαιρέσει την πόλη σε έντεκα περιοχές. Ο αριθμός των *Krakers* ποικίλλει σε κάθε μία. Π.χ. στην νότια είναι περίπου 500. Κάθε περιοχή γενικά, αλλά και κάθε κατελιμμένο σπίτι ή πολυκατοικία έχει απόλυτην αυτονομία να οργανωθεί, όπως θελει. Δεν υπάρχουν κανονισμοί ή αλλοεπιρροή της μιας περιοχής προς την άλλη. Ένα άτομο σε κάθε περιοχή εισπράττει από κάθε *Kraker* το συμβολικό ποσό των 2,50 φιορινιών (75 περίπου δραχμών) για την έκδοση και διανομή των εφημερίδων-μας. Εάν περισσέψει κάποιο ποσό μπαίνει στο γενικό λογαριασμό. Εκδίδεται μια εφημερίδα τοπική για κάθε περιοχή και μια γενικά για όλο το Άμστερνταμ. Πραγματεύονται όχι μόνο θέματα που αφορούν τους *Krakers*, αλλά δίνουν πληροφορίες γενικού ενδιαφέροντος και επίσης καμπάνιες κατά των πυρηνικών όπλων, των εξοπλισμών, κλπ. Λειτουργούν επίσης κέντρα αλληλοβοήθειας και παροχής πληροφοριών για τους *Krakers* σε όλο το Άμστερνταμ.

Ιδιαίτερη σημασία έχουν τα 7 καφέ των *Krakers*, τα *Kraakcafés*. Είναι τόπος συγκέντρωσης των *Krakers*. Εκεί όχι μόνο θα πει κανείς μια μύρα, ή θα βρει τους γνωστούς-του, αλλά και θα συζητήσει τα προβλήματα που μας απασχολούν. Εκεί γίνεται μία φορά την εβδομάδα η συγκέντρωση των *Krakers* της περιοχής για να συζητηθούν τα θέματα που θα προβάλλει οποιοσδήποτε και να ληφθούν αποφάσεις. Εάν κάποιο θέμα κρίνουμε ότι έχει ιδιαίτερη σοβαρότητα κάποιος που προσφέρεται ή που διαλέγουμε εκείνη τη στιγμή το φέρνει στο Αρχηγείο, το *Groote Keyser*. Εκεί συγκεντρώνονται οι απεσταλμένοι από τις περιοχές όλου του Άμστερνταμ μία φορά το 15μερο. Οι αποφάσεις που λαμβάνονται μεταφέρονται πάλι πίσω στην κάθε επί μέρους περιοχή για να συζητηθούν και να εγκριθούν. Μία φορά το μήνα γίνεται συγκέντρωση σε εθνικό επίπεδο στο *Aarnhem*.

ΕΡ: Γιατί το *Aarnhem* και όχι το *Amsterdam*;

ΑΠ: Προβλήθηκαν διαμαρτυρίες για το συγκεντρωτισμό του *Amsterdam* στο θέμα των *Krakers*.

ΕΡ: Δεν υπάρχει κίνδυνος προσωπικής προβολής; Ή εξειδικεύσεως ορισμένων ατόμων σ' αυτές τις διοικητικές ή οργανωτικές δουλειές;

ΑΠ: Προσπαθούμε να εναλλάσσονται συνεχώς τα πρόσωπα. Υπάρχει διακίνηση των προσώπων όχι μόνον στις συγκεντρώσεις του *Groote Keyser* και του *Aarnhem*, αλλά και στις διάφορες ομάδες και επιτροπές. Βέβαια υπάρχουν *Krakers* πολύ δραστήριοι και με μεγάλη πείρα. Άνθρωποι που κάνουν καταλήψεις επί 10 χρόνια (οπότε το πρόβλημα παρουσιάζεται με δύο πλευρές: από τη μία είναι απαραίτητοι, από την άλλη πολλοί διαμαρτύρονται για τις δραστηριότητες που αναλαμβάνουν). Αλλά, επειδή δεν έχουμε κανονισμούς λύνεται το θέμα κάθε φορά στη συγκέντρωση, επί τόπου). Επίσης εναλλάσσονται τα πρόσωπα που μας εκπροσωπούν στις

επαφές-μας με τον Τύπο, γιατί ο Τύπος ιδιαίτερα, επιδιώκει να προβάλλει συγκεκριμένα πρόσωπα.

ΕΡ: Πόσοι περίπου είναι οι *Krakers* του Άμστερνταμ;

ΑΠ: Δύσκολο να υπολογιστούν (σ.σ. πολλοί *Krakers* ιδιαίτερα σε μεμονωμένα διαμερίσματα ή δωμάτια δεν έρχονται σε επαφή με τους άλλους και παραμένει άγνωστος ο αριθμός-τους), αλλά απ' όσο ξέρω πρέπει να είναι 25.000 από τους οποίους περίπου 2.000 είναι ιδιαίτερα δραστήριοι. Σε περίπτωση ανάγκης αντιμετώπισης της αστυνομίας ή διαμαρτυρίας κινητοποιούνται γύρω στις 15.000.

ΕΡ: Ηλικία;

ΑΠ: Συνήθως είναι νέοι (σ.σ. όχι μόνο γιατί οι νέοι σαν πιο προοδευτικοί και δυναμικοί αποφασίζουν να καταλάβουν κάποιο χώρο και να αντιδράσουν στην πολιτική και στο σύστημα της ιδιοκτησίας που ακολουθεί η κυβέρνηση οι τοπικές αρχές και οι σπεκουλάντες. Αλλά πρόσθετα γιατί το στεγαστικό πρόβλημα παρουσιάζεται εντονότερο στους νέους. Φεύγουν από τις οικογένειές-τους και ψάχνουν για σπίτι, ενόσω το εισόδημά-τους είναι χαμηλό. Όσοι, βέβαια, από τους πρώτους *Krakers* του 71 ή και του 74 ήταν τότε γύρω στα 20-25, ήδη τώρα είναι γύρω στα 30-35.

ΕΡ: Επάγγελμα;

ΑΠ: Οι πρώτοι *Krakers* ήταν φοιτητές, αργότερα άρχισαν να συμμετέχουν και εργάτες (*working class youths*).

ΕΡ: Πολιτικές πεποιθήσεις; Πολιτικά αδιάφοροι;

ΑΠ: Το *Kraken* ξεκίνησε από ανθρώπους που προέρχονταν από το κίνημα των *ργονος*, ειρηνιστές, της *P.S.P.* και σοσιαλιστές. Τώρα η πλειονότητα, βέβαια, είναι προοδευτικά άτομα, αριστεροί κάθε αποχρώσεως. Αλλά είμαστε ανοιχτοί για οποιοδήποτε άτομο ανεξάρτητα από πολιτικές πεποιθήσεις. Αυτό που μας ενώνει, είναι βασικά, το πρόβλημα της στέγης. Δε βάζουμε στεγανά στην είσοδο οποιουδήποτε στο κίνημά-μας. Δεν κατευθυνόμαστε ή επηρεαζόμαστε από κανένα κόμμα.

Μέσα, όμως, από τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν σαν *Krakers* πολιτικοποιούνται ακόμη και οι άσχετοι.

ΕΡ: Έχουν αντίστοιχα οργανωθεί οι ιδιοκτήτες των οικημάτων που έχουν καταφληθεί;

ΑΠ: Δεν ξέρω κάτι τέτοιο, αλλά (σ.σ. τα περισσότερα κατελιμμένα σπίτια ανήκουν σε εταιρίες ή σε μεγαλοϊδιοκτήτες που τα σπεκουλάρουν), υποθέτω πως ναι.

ΕΡ: Τι είναι οι *Knokploeg*;

ΑΠ: Είναι είτε οι ίδιοι οι ιδιοκτήτες, είτε μισθωμένοι μπραβοί που προσπαθούν να μας βγάλουν από το κατελιμμένο οικημα δια της βίας όταν η αστυνομία δεν έχει δικαίωμα να επέμβει (σ.σ. γιαυτό οχυρώνουν τα σπίτια από μέσα, χτίζουν τα εξωτερικά παράθυρα και πόρτες και αφήνουν μόνο μία είσοδο που τη φυλάνε με βάρδιες και ελέγχουν όποιον μπαίνει (τα επεισόδια με τους *Knokploeg* είναι καθημερινά και βίαια. Οι *Knokploeg* συνεργάζονται με την αστυνομία και χτυπούν τους *Krakers* μαζί με την αστυνομία).

ΕΡ: Ποια είναι η οικονομική-σας κατάσταση;
ΑΠ: Τραγική. Τα έσοδά-μας είναι ελάχιστα. Το υπόλοιπο, εάν υπάρξει από την συνεισφορά των f. 2,50, τα έσοδα των Kwaakcafés, των εκδηλώσεων, καθώς και τα έσοδα από τις αφισες και τα φυλλάδια που εκδίδουμε. Εάν χρειαστούμε κάποιο μεγάλο ποσό είμαστε υποχρεωμένοι να δανειστούμε. Τα έξοδά-μας αντίστοιχα, είναι μεγάλα, ειδικά στις επισκευές και οχυρώσεις των οικημάτων που καταλαμβάνουμε, που συνήθως είναι παλιά και αχρησιμοποίητα για μεγάλο διάστημα.

ΕΡ: Υπάρχουν ξένοι μεταξύ των Krakers;
ΑΠ: Πολλοί, κυρίως Άγγλοι. Πρόβλημα παρουσιάζεται με τους ξένους εργάτες (Gastarbeiders) στους οποίους συχνά δε νοικιάζουν σπίτια οι ιδιοκτήτες γιατί δε θέλουν ξένους. Έτσι η μόνη λύση για τους είναι να καταλάβουν κάποιο σπίτι. Είναι δύσκολο, όμως, να βρεθεί κάποιο κατάλληλο γιατί συνήθως έχουν πολυπληθή οικογένεια και χρειάζονται πολλά δωμάτια.

ΕΡ: Πώς σας αντιμετωπίζουν τα κόμματα και ο Τύπος; Η κοινή γνώμη;

ΑΠ: Οι δεξιοί, κόμματα και Τύπος, είναι πάντοτε εναντίον-μας. Τα προοδευτικά και αριστερά κόμματα και ο αντίστοιχος Τύπος είναι υπέρ ημών, εκτός από τις περιπτώσεις καταλήψεως σπιτιών του δήμου που προορίζονται για διανομή. Από τον περασμένο Γενάρη ο Τύπος μας συμπαραστέκεται ακόμη και όταν παραμενουμε στο κατειλημμένο οικημα, παρά τη δικαστική απόφαση για εκκένωση του χώρου, για την οποία ήταν αντίθετοι παλιότερα.

Σχετικά με τις συγκρούσεις με την αστυνομία και τα επεισόδια της τελευταίας χρονιάς παρατηρήθηκε αλλαγή της κοινής γνώμης εις βάρος-μας. Δε δέχονται τη βία από μέρος-μας. Αλλά μετά τα τελευταία γεγονότα του Σεπτεμβρίου στην Vogelstruys η «Waarheid» συνήνεσε για την βία που ασκήθηκε απέναντι στην αστυνομία.

ΕΡ: Ο αριθμός των νέων Krakers αυξάνεται ή μειώνεται τελευταία;

ΑΠ: Θα έλεγα ότι είναι περίπου το ίδιο. Αν και έχω την εντύπωση εγώ προσωπικά, χωρίς απτά στοιχεία ότι αυτοί που έρχονται σε μας (δηλαδή στα κέντρα αλληλοβοήθειας και πληροφοριών) το τελευταίο εξάμηνο για να καταλάβουν σπίτι είναι λιγότεροι. (σ.σ. και εκεί πρέπει να περιμένουν τη σειρά-τους

για να τους υποδειχθεί σπίτι για κατάληψη). Αντίθετα είναι πολλοί περισσότεροι αυτοί που ζητούν πληροφορίες.

ΕΡ: Πώς οργανώνονται τα σπίτια, ή πολυκατοικίες με πολλούς Krakers;

ΑΠ: Δεν υπάρχει συγκεκριμένος τρόπος. Όπως είπα και παραπάνω εξαρτάται από τους ιδίους, τελείως ελεύθερα και αυτόνομα. Συχνά, όμως, για να ανταπεξέλθουν από κοινού σε μια σειρά από προβλήματα και να αλληλοβοηθούνται, οργανώνονται σαν κοινόβιο, με κοινή κουζίνα, κοινό καθιστικό.

Ανάλογα με τις ανάγκες κάθε σπιτιού ή περιοχής δημιουργούνται και ανάλογες ομάδες π.χ. υπάρχει το τεχνικό γκρουπ που βοηθά στην παραβίαση και επισκευή των σπιτιών που καταλαμβάνονται καθώς και στην οχύρωσή-τους,

ΕΡ: Μια και το κίνημά-σας είναι ανοιχτό σε οποιοδήποτε, δε φοβάστε ότι μπορεί να περάσουν σ' αυτό άνθρωποι της αστυνομίας ή των μεγαλοιδιοκτητών;

ΑΠ: Βέβαια, υπάρχει αυτός ο φόβος. Εγώ προσωπικά ξέρω δύο πρόσφατες περιπτώσεις Krakers που αποκαλύφθηκε ότι ήταν άνθρωπος της αστυνομίας. Αυτό, όμως, το ρισκάρουμε.

ΕΡ: Έχουν λεχθεί πολλά εναντίον-σας εξαιτίας της βίας που χρησιμοποιήσατε απέναντι στην αστυνομία τον τελευταίο χρόνο (π.χ. καταστράφηκαν αστυνομικά αυτοκίνητα, έσπασαν τζάμια, πετάγατε πέτρες και τούβλα;) είναι δικές-σας ενέργειες και γιατί;

ΑΠ: Κατ' αρχήν, εμείς δεν έχουμε λόγο να χρησιμοποιήσουμε βία ούτε τη θέλουμε. Βία χρησιμοποιεί η αστυνομία και μας εξωθεί στη χρήση βίας. Στα επεισόδια και στις συγκρούσεις με την αστυνομία πιθανόν να βρίσκονται από την πλευρά-μας νεαροί που αποσκοπούν μόνο στη βία, αλλά δεν μπορούμε, βέβαια, να τους αποκλείσουμε. Αυτό που θέλω να τονίσω είναι ότι εμείς δε θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε βία. Οι αρχές και η αστυνομία μας εξώθούν σ' αυτή.

ΕΡ: Έχετε επικοινωνία με Krakers από άλλα κράτη;

ΑΠ: Ναι, συνεργαζόμαστε με όλες τις κοινότητες Krakers όπου υπάρχουν, ιδιαίτερα του Λονδίνου, της Γερμανίας και της Κοπεγχάγης. Όχι μόνο για ανταλλαγή πειρας, αλλά και για συνδυασμένες ενέργειες και κινητοποίηση.

Μια άλλη αποψη

Τό κείμενο αυτό είναι κομμάτι μιάς συζήτησης πού έγινε τόν ίδιο καιρό – καλοκαίρι του '81 – μέ έναν από τούς παλιότερους κράκερς τόν Herman, πού δουλεύει στό τυπογραφικό του κινήματος, κι έχει βγάλει κι ό ίδιος όρισμένα βιβλία.

.... 'Ανάμεσά μας γίνεται πολύ συζήτηση γιά τό ζήτημα τής βίας, τής όργάνωσης τών συγκρούσεων κλπ., και πολύ λιγότερη γιά τό γιατί τά κάνουμε, πώς θά εξηγήσουμε στόν κόσμο αυτό τό γιατί, τό ζήτημα δηλ. τής πολιτικής. Είναι χαρακτηριστικό γιά τίς αντίθεσεις πού υπάρχουν μεταξύ μας αυτό πού έγινε στό Grotte Keyzer.

'Η κυβέρνηση είχε ανακοινώσει πώς πρόκειται νά τό αγοράσει απ' τόν ιδιοκτήτη και νά τό δώσει στους καταλήψεις. Αυτό από πολλούς, κύρια από τούς Punks, θεωρήθηκε σάν άποδοχή κι ένσωμάτωση του κινήματος, κι άρχισε πραγματικός καυγάς εκεί μέσα...

Τόν Σεπτέμβρη του '80 πού περίμεναν ότι θά τούς βγάλουν απ' τό κτίριο, είχε συνέχεια κόσμο, συγκεντρώσεις, έκδηλώσεις κλπ. Τόν Φλεβάρη πολιτική τής κυβέρνησης έγιναν οι διαπραγματεύσεις. Ταυτόχρονα άρχίζουν οι συζητήσεις μέσα στους Κράκερς άν είναι σωστο ή όχι νά διαπραγματευόμαστε, κλπ...

Οι τοίχοι πού ήταν μιά ζωντανή έκφραση του κινήματος, γεμάτοι ζωγραφίες, βάφθηκαν άσπροι, τά συνθήματα σβύστηκαν. Αυτοί πού τούς έβαψαν ύποστήριζαν ότι, μιά πού τό κτίριο μάλλον θά μείνει στους Κράκερς πρέπει νά καθαριστεί, νά γίνει χώρος πού νά μπορεί νά χρησιμοποιηθεί γιά δουλιά ή κατοικία. Οι Punks διαφωνούσαν. 'Η συζήτηση δέν τελείωσε ποτέ, γιατί κάποια ώραία πρωτα ήρθαν μπάτσοι και μπουλντόζες και τό Grotte Keyzer γκερεμίστηκε....

.... Πολλοί από μās είναι ενάντιοι σέ κάθε μορφή όργάνωσης, είναι υπέρ τής αυτο-έκφρασης και μόνο. Είναι πρόβλημα άλυτο ακόμα τό πώς θά μπορέσουν όλες αυτές οι άτομικές θελήσεις νά ένωθούν και σέ μιά κοινή έκφραση, και μαζί μέ τά άλλα κινήματα νά δημιουργήσουν μιά γραμμή άνατροπής γιά τό σύνολο τής 'Ολλανδικής κοινωνίας. 'Η όργάνωση γιά μένα προσωπικά είναι ένα σύνολο ανθρώπων πού κάνουν μαζί διάφορες δουλιές (άπό άφίσσα μέχρι όδοφράγματα) και πού τίς έντάσσουν μέσα σέ κοινούς στόχους πιά συνολικούς. Αυτό μπορεί νά μοιάζει μέ τυπική όργάνωση, άν τό κοιτάξει κανείς απ' έξω, δέν είναι όμως στήν πραγματικότητα....

.... Πολλοί Κράκερς φοβούνται τίς πολιτικές συζητήσεις, όνομάζοντας πολιτική ό,τιδήποτε. 'Ετσι π.χ. τό ζήτημα τής άνεργίας θεωρείται πολιτικό κι έτσι δέν συζητιέται, ένw αντίθετα όλο συζητούν μέ πάθος τί μέγεθος πέτρα είναι ή πιά κατάλληλη γιά ριζιμο. Κάπου έδw ήρθε κι ή ρήξη μέ τίς γυναίκες, πού είναι χρήσιμη γιά νά καταλάβουμε πώς σκέφτονται όρισμένοι μέσ στό κίνημα: απ' τή στιγμή πού όλη ή ιστορία άρχισε νά περιστρέφεται γύρω απ' τή βία και μόνο, άρχισε ή αντίδραση απ' τή μεριά τών γυναικών. Κι αυτό όχι γιατί είχαν – τουλάχιστο οι περισσότερες – πρόβλημα μέ τήν βία καθ' αυτή, αλλά γιατί έβαζαν τό αίτημα νά μήν άποτελεί ή βία τήν μόνη μορφή πρακτικής, αλλά ακόμα και ή ίδια νά συζητιέται και νά εξηγείται ή αναγκαιότητά της.

'Η αντιμετώπισή τους; «Είστε δειλές, γι' αυτό τά λέτε». Τό αποτέλεσμα ήταν ή διάσπαση. Σήμερα σπάνια κανείς βλέπει στό κίνημα γυναίκες. Τό γυναικείο κίνημα διαχωρίστηκε, τράβηξε τόν δικό του δρόμο, έκανε ξεχωρες καταλήψεις σπιτιών, μόνο μέ γυναίκες....

.... Ὑπάρχει μιά λαθεμένη ἀντίληψη ὅτι ἡ δύναμη τοῦ κινήματος βγαίνει ἀπὸ τὸ πόσες καταλήψεις γίνονται, ὅτι ἡ πρακτικὴ λύνει κάθε πρόβλημα. Ὑπάρχει κι ἡ ἄλλη πού λέει πὼς δύναμη εἶναι κι ἡ ἀπήχηση ἑνὸς κινήματος, ἡ κλιμάκωση τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τοῦ ἀγῶνα γύρω ἀπὸ ὅλο καὶ πιο πολλὰ, ὅλο καὶ πιο συνολικὰ ζητήματα. Αὐτὴ τὴ στιγμή οἱ ἀντιλήψεις πού ὑπάρχουν δροῦνε μαζί ὅπου μπαίνει πρόβλημα χτυπήματος ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, ἀλλὰ στὰ ὑπόλοιπα δροῦν χωριστά.

Συχνὰ αὐτές οἱ ἀντιθέσεις ἐμφανίζονται σάν ἀντίθεση τῶν καινούργιων – νέων – μέ τούς παλιότερους.

Οἱ πολὺ νέοι εἶναι θαυμαστές τῆς κονκάρδας. Μὴ ἔχοντας ποτέ ἐμπειρία ἀπὸ κόμματα κι ὀργανώσεις εἶναι ἐνάντια στὰ κόμματα ἐπειδὴ κρατᾶνε ἀρνητικὴ στάση γιὰ τὸ στεγαστικὸ. Κι ἐπειδὴ εἶναι ἐνάντια στὰ κόμματα λένε ὅτι εἶναι ἀναρχικοὶ δίχως νάχουν ἰδέα ἀπὸ τὴν θεωρητικὴ βάση ἔστω, αὐτοῦ τοῦ ἀναρχισμοῦ. Ἔτσι βλέπουμε τὸ ἐξῆς περίεργο: Στὶς ἐκλογές ἡ ἀναρχικὴ φεντερασιὸν βγάζει προκήρυξη πού λίγο πολὺ ἔλεγε ὅτι ὅποιος ψηφίζει εἶναι μαλάκας. Ταυτόχρονα πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς θαυμάζουν κι ὑποστηρίζουνε τούς εἰρημιστές, τὸ PSP, αὐτὸ τὸ ἴδιο PSP πού στὸ κοινοβούλιο ψήφισε τὴν ποινὴ τῆς φυλάκισης γιὰ τούς ἀνυπόταχτους στὸν στρατὸ καὶ ἄλλα νομοθετικὰ μέτρα.

.... Ἀντίθετα, οἱ παλιότεροι εἴμαστε πιο «μαρξιστές», ἔχοντας φυσικὰ κόψει πολλὰ δεσμὰ μέ τὸν παραδοσιακὸ μαρξισμό. Θεωροῦμε σωστὴ τὴν κριτικὴ ἐνάντια στὰ κόμματα ἀλλὰ σίγουρα μισή. Καὶ μιά μισὴ κριτικὴ μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ ἴδιο δογματικὴ μ' αὐτὸ πού κριτικάρει...

.... Γιὰ μᾶς τὸ ζήτημα δέν εἶναι μονάχα μιά γενικολόγη ἀρνηση, τὸ ζήτημα εἶναι πὼς μέσα ἀπ' τὴν κριτικὴ μπορεῖς νὰ δημιουργήσεις μιά καινούργια ἀντίληψη γιὰ τὴν συλλογικότητα, τὴν ἄλλη κοινωνία....

